

STUDENTII, ARTA SI CULTURA

LIA MARIA PĂCURARU

vicepreședinta a Comitetului Executiv al U.A.S.R.

Shakespeare spunea: „Să n-ai încredere în oamenii cărora nu le place muzica” — referindu-se nu la rolul distractiv al acestei arte, ci la puterea ei de a trezi sentimente înalte. Intuiția lui Shakespeare cuprinde în sine eternul adevăr, confirmat de el însuși și de întreaga pleiadă de creatori, că arta are un rol mult mai serios decât acela de a delata. Și așa se adresează valențelor pur intelectuale ale conștiinței; arta, în schimb — și nu numai arta, în special, ci cultura, în general — se adresează omului, făcând să vibreze toate coardele ființei sale, fertilizând terenul în care cunoștințele de specialitate să prindă rod.

...Desigur, prima îndatorire a unui student este să-și însușească

temeinic elementele teoretice și practice ale specialității pentru care a optat la intrarea în facultate. Dar, făcând numai atât, el își va limita implicit orizontul, perspectiva. Studenții sînt ființe cu o structură complexă, tubercul și urăsc, trăiesc bucurii artistice, își pun probleme de etică. Ei nu se pot încadra în specialitate, uitînd de existența poeziei și romancierilor, a pictorilor și sculptorilor, a arhitecților și muzicienilor etc. etc. Ar fi împotriva firii lor, a ținerei lor. Pentru studenți nu este puțin lucru să trăiesc cînd într-o ambianță științifică și culturală, pe care a o ignora, înseamnă a se lipsi cu bună știință de o hrană spirituală în stare să aliminteze anticipat puțin din cei în care vor profesa poate într-un oraș mic sau într-un sat. Studenția începe, de fapt, cu gîndul și cu ambiția de a străbate muzeu cu muzeu, de a avea săptămîna de săptămîna bilete la concert, la operă, la teatru, de a deveni cizaitori obișnuiți ai marilor biblioteci, ai librăriilor și anticariatelor. Sînt itinerarii intelectuale care dau studenției plusuri valorice, împlinind informație și structural formația culturală, cizelînd rafinamentul spiritual. În acest context, timpul liber nu mai are doar o funcție de destindare, ci și, mai ales, o funcție de educație.

Dar cine organizează timpul liber al studenților? Care este în această privință, rolul universității, al asociațiilor studențești?

Acestea sînt întrebări care au deja un răspuns și, totodată, întrebări care încă așteaptă un răspuns.

(Continuare în pag. a VII-a)

„Ziua Constructorului”

În ziua sîrbătorească rezervată de calendarul lunii iulie, constructorii aduc la împlinirea cu noi, cei care le urmăm activitatea, rezultate de solidă rezonanță. Ne impresionăm dar nu ne surprind roadele muncii lor de fiecare zi. Formulele într-o dublă modalitate de exprimare — pe coala de hîrtie în coloane prelunge de cifre adunate într-un total, niciodată static și în relieful economic, social-cultural desfășurat pe toată întinderea țării. Despre succesele obținute de constructorii în cele mai diverse compartimente ale activității lor avem prilejul să vorbim în permanență, să ne lucrăm alături de ei pentru fiecare nou avans înregistrat pe magistrala construcției socialiste în țara noastră. Succesele consemnate pe agenda șantierelor însemnă tot ația pași făcuți pe drumul traducerii în viață a documentelor de mare însemnătate pe care le-a adoptat Congresul al IX-lea al Partidului Comunist Român, pentru asigurarea dezvoltării multilaterale a României socialiste.

pacitățile intrate în funcțiune la cel mai mare izvor siderurgic românesc — combinatul gălățean. Au avansat lucrările pe șantierul hidrocentralelor de la Porțile de Fier și de la Lotru (unde s-a inaugurat nu demult calea ferată Turnu-Severin-Toplet) muncă pe marele număr de locuri unde se ridică edificiile cîminalului. Datorită constructorilor în acest an s-au instalat în noile locuințe zeci de mii de familii. Prezent din toată țara pe șantiere, tineretul și-a adus o valoroasă contribuție la rezultatele bune cu care este întîmpinată ziua lor de sîrbătoare din acest an, Reinnoivind o veche și emoționantă tradiție, mii de tineri și-au semnalat prezența în ultimele luni alături de constructori, Șantierul Național ale tineretului devenind astfel terenul de materializare a participării tinerilor de diferite profesii la accelerarea ritmului de construcții, la îndeplinirea cu succes a planului de investiții.

Rezultatele cu care se prezintă lucrătorii din construcții în pragul acestei zile aniversare, așează la reверul lor semnul prețurii noastre, a tuturor.

CITIȚI ÎN PAG. A V-A

Moment
pe șantierul
Capitaliei

Lucrările de irigații prefac în tînsul ogoarelor în șantierul de muncă patriotică. Foto: O. PLECAN

ANCHETĂ INTERNAȚIONALĂ

CLIMATUL SPORTIVITĂȚII

• DIMENSIUNILE UMANE ȘI SOCIALE ALE SPORTIVITĂȚII • EDUCAȚIA INDIVIDULUI — SPORTIV, ANTRENOR, CONDUCĂTOR DE CLUB, SPECTATOR — SINGURA CALE PENTRU A REDA ÎNȚECERII SPORTIVE ATRIBUTELE ECHEITĂȚII, SPIRITULUI ÎNȚECERII LOIALE, DREPT, CINSTITE • INTERACȚIUNEA SPORTIV-SPECTATOR, FACTORII PRIN CARE ACȚIONEAZĂ ȚINUTA SPORTIVULUI ASUPRA SPECTATORULUI ȘI INVERS • RELAȚIA PASIUNE—OBIECTIVITATE—SPORTIVITATE ȘI IMPLICAȚIILE EI.

Efeca întrecerii sportive, spiritul în care se desfășoară marile competiții au devenit demult o problemă socială extrem de frecvent dezbătută de opinia publică de către specialiști, și mult controversată. Sociologii și psihologii renumiți și-au fixat obiectivul investigațiilor pe terenul sportivității. Din cercetări mai recente rezultă că spectatorii aproape sînt la sută, ca participanții la un meci de fotbal bunăoară, și ca indivizii aflați în afara arenei sportive, trăiesc absolut două ipostaze distincte, diametral opuse. În tribuna, majoritatea suporturilor, așa-numiții „tifosi” mai ales, se dedublează, capătă spontan o altă psihologie. Din păcate, o psihologie a libertinajului și unei violențe. Amploarea unor atari manifestări transformă adesea competiția, spectacolul sportiv într-o adevărată coridă. Disputa loială, dreaptă, cinstită — atribuite pentru care a fost născută întrecerea sportivă în antichitate — în asemenea împrejurări își pierde caracterul, devine un act antisocial, anti-uman care uneori generează scandaluri de proporții, discordii pînă la cel mai mare nivel de putină. O simplă retrospectivă ne pune pe sîc care inhibitor al sportului cu pretenții, în posesia unor multiple argumente. Cu cîtiva ani în urmă, pe stadionul din Lima pasiunile inflăcărâte ale suporturilor celor două echipe combătute au generat un adevărat „război” soldat apoi, cu cîtiva zeci de morți și sute de răniți. Și cazul nu-i singular. Vă amintim că la C.M. de fotbal din 1968 la meciul dintre echipele Angliei și Argentinei, jucătorii au transformat gazonul într-o

arenă de box. Urmările se cunoșc, izbucnirile violente, necontrolate „au cucerit” pînă și stelele de primă mărime ale sportului: Pele însuși a fost eliminat de pe teren pentru acte nesportive care duceau la incitări, la aprinderea spiritelor. Pe o altă traiectorie se inseru aranjamente de culise, forțarea diabolica, plină de mistere a unor performanțe care infectează climatul sportivității, viciază rezultatele întrecerii sportive. Dopingul implicînd specialiști antrenori, conducători de cluburi, sportivi înșiși, a devenit un adevărat flagel care face victime cu nemînată.

Mai sînt și alte aspecte: simularile sportivilor gesturile și vociferările insolente față de arbitrii, injuriile aduse uneori chiar spectatorilor etc.

Nu ne propunem să catalogăm toate genurile de astfel de manifestări. Dorim ca, pornind de la realități obiective să elucidăm câteva probleme privind climatul sportivității și anume: care sînt cauzele, mobilurile ce duc la asemenea acte de indisciplină și buliganism pe arenele sportive, cum ar putea fi preîntîmpinate. Ce tampon poate opova omul — sportiv, spectator, antrenor — împotriva acestei agresivități din afara ființei lui?

Ne-am adresat cu aceste întrebări unor ziaristi sportivi și publiciști renumiți din numeroase țări. Cu o vastă experiență și activitate în arena sportivă.

(Continuare în pag. a VII-a)

Scînteia tineretului

ORGAN CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI COMUNIST

ANUL XXIV, SERIA II, NR. 5960

8 PAGINI — 30 BANI

SÎMBĂȚĂ 20 IULIE 1968

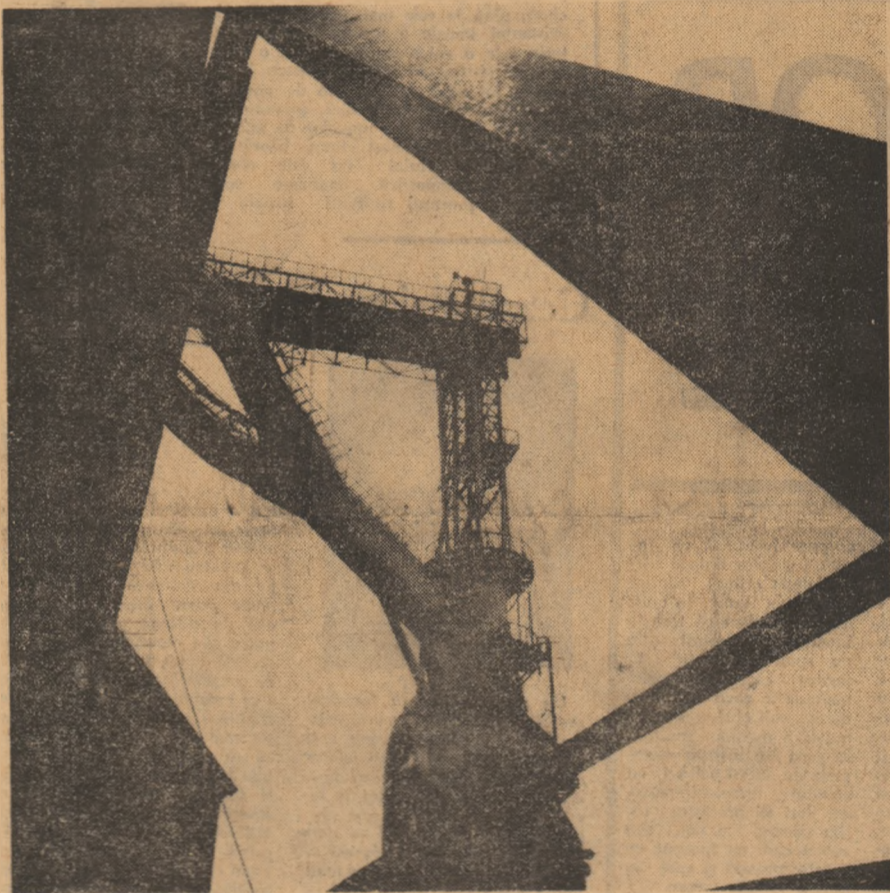
BRIGADA „SCÎNTEII TINERETULUI” TRANSMITE DIN GALAȚI:

VARA SIDERURGIEI NOASTRE

LAUDA

Ce vastitate umple zarea!
Sub care tremură o altă viață.
Coșurile se plimbă
Incrementite pe picioarele subțiri.
Iar poduri zburătoare
Sfidează gîndul.
O neliniste de începuturi
Adie.
Întii au fost împreunate
La margine de ape
Fapta și cuvîntul.

AUREL DRAGOȘ MUNTEANU

acestea și să ia din nou cunoștință de fizionomia modificată a locurilor. Combinatul este mult mai mare, mult mai puternic și mult mai covîșitor, decît ar îngădui timpul scurt să cunoască ochii și să cerceteze pasul. Un univers complet, spuneam și nu numai atât. Un univers complet într-o tensiune extraordinară, un univers ale cărui limite, accidentează istoria normală, o restructurază, o așează în temeiuri practice și desemnează acel chip de eroism pe care ultimii ani l-au numit eroismul cotidian.

Suferind deci, cum e și firesc, de aceeași neputință a cuprinderii, considerăm, astăzi, 12 iulie 1968, cînd vizităm combinatul, că aceasta este chiar înțitia dintre caracteristicile lui pe care trebuie să o determinăm și să o relevăm și să încercăm a o supune atenției

ADRIAN PAUNESCU
ION CUGU

(Continuare în pag. a V-a)

UN UNIVERS COMPLET

Senzația cea mai acută pe care o ai străbătînd întinderile Combinatului siderurgic Galați, este aceea că abordezi un univers complet. Dacă am considera că totul se află pe o scîndură de balans, atunci echilibrul dintre orașul înglobat malului Dunării, dintre orașul în sine și fostul șantier ce a devenit în lună parte obiectiv realizat, echilibrul deci, dintre aceste două fețe ale omului, fata odihnei și fața muncii lui, este, deși dinamic, perfect. Iată așadar că rezultatul muncii de zi cu zi a oamenilor depășește la un moment dat posibilitatea practică a aceluiași oameni de a cuprinde ceea ce au făcut. Căci, este evident, niciunul dintre realizatorii acestui combinat nu-și mai poate propune să străbată pas cu pas întinderile

ANSAMBLUL ARTISTIC AL U.T.C. SE PREGĂTEȘTE PENTRU FESTIVALUL DE LA SOFIA

Opera Română găzduiește pregătirile pe care le fac tinerii reprezentanți ai artei românești în vederea Festivalului Mondial al Tineretului și Studenților de la Sofia.

Pregătirile Ansamblului artistic al U.T.C. se află în ultima lor fază. Ne spune artistul emerit Marin Constantin.

Primul spectacol va avea loc la Teatrul Național „Ivan Vazov” din Sofia. Toate eforturile depuse pînă acum în cadrul pregătirilor sînt menite să asigure un nivel artistic înalt spectacolelor ce vor fi prezentate de delegația noastră. Să pună în lumină măiestria și capacitatea școlii interpretative românești.

Lotul artistic este format din Corul Ansamblului artistic al U.T.C., dirijat de Petre Crăciun, cunoscuta formație de dansuri a aceluiași Ansamblu condusă de Teodor Vasilescu, artist emerit, și orchestra de muzică populară sub bagheta lui Ionel Budisleanu, artist al poporului. Pentru spectacolele pe care le vor susține în cadrul festivalului se pregătesc intens și formați de muzică ușoară. Un grup de solisti tineri de muzică cultă, populară, ușoară și balet modern se pregătesc pentru concursurile din cadrul festivalului.

Delegația tineretului român va prezenta un spectacol în cadrul Zilei Solidarității cu lupta populară vietnameză la care își vor da concursul solisti vocali precum și corul Ansamblului artistic al U.T.C.

Pentru ziua prieteniei cu tineretul bulgar. Ansamblul de cîntece și dansuri al U.T.C. pregătește un bogat program. Publicul bulgar îi vor fi, de asemenea, prezentate concerte, recitaluri de muzică populară și ușoară.

D. T.

SĂ DISCUTĂM DESPRE TINERETE, EDUCAȚIE, RĂSPUNDERI

DE CE N-AM DEVENIT HIPPI

Reporterul nostru i-a cunoscut pe stradă. Apoi a discutat cu ei, a încercat să înțeleagă ce vor. Cîțorii sînt invitați să-și spună părerea asupra principiilor morale ale acestor tineri.

Prima mea întîlnire cu ei a fost întîmplătoare. Am citit, într-primul pe justele citora fete, cucintul „hippy” sau „trăiască hippy”. M-a șocat acest element exterior de prezentare, violent evidențiat prin culori contrastante. „Amîntule” înfățișării lor le-am observat apoi, treptat, fără să le descopăr semnificația, utilitatea, lanțurile de la incheietura miinilor, amuletele de la gît care începeau cu cruciulițe de os sau metal, figurine indiene sau pu și simplu niște bani vechi, găurii, ecusoanele cusute pe cămăși, pe bluze, pe pantaloni... Băieții aceiași ei semne distincte:

pletele, unii bărbi, iar cămășile imprimate cu motive florale constituiau uniforma. Aceleași lanțușoare atîrnau de gît, la mină, la brîu erau, examinate de aproape, ruginite și vechi, săsele parcă din cine știe ce pod prăfuit... Pantaloni bîșieiilor și ai fetelor, cusături cu ață sau chiar sîrmă de altă culoare, franjuri și curele late, unele îmbrăcate chiar în stamoni.

Curiozitatea m-a îndemnat să mă apropii și să-i cunosc... Voiam, cu orice preț, să nu dau curs inteligenței lui Nastratin

Hogea, conform căreia „Juana face pe om” și să ignor înfățișarea lor ciudată, aproape hilară, pentru a descoperi ce se ascunde, dacă se ascunde ceva!, dincolo de vestimentația lor neobișnuită. M-am temut întotdeauna de oamenii care, dintr-un motiv sau altul, încearcă să fie originali. Nu pentru că așa ceva ceva împotriva originalității, dimpotrivă, dar extravaganța sau excentricitatea unei prezentări pune la îndoială reacțiile, gîndurile și principiile. Cu un om care violentează norme pe care admise nu știu cum să le purti, te simți îndemnat să fi circumspect, să aștepti să se manifeste pentru a-l caracteriza.

M-am temut, la început, și de noile mele cunoștințe. Mi-am organizat, în gînd, tot ceea ce știam despre fenomenul hippy din America, am clasificat principiile și modul lor de viață, așteptînd să-l pot compara cu acesti hippy autohtoni, răsăriți bizar la mii de km de California. Mă stinghereau asemănările exterioare și mă descumpănau acest mimetism cras, semi al unei lipse de discernămint flagrant.

Mi s-au dezvăluit repede, cu sinceritatea specifică celor 18 ani ai lor.

— Da, mi-au spus, sîntem hippy!

Primii mei interlocutori au fost trei fete și un băiat, unii dintre ei cu aceleași semnalmente amintite mai sus. Vorbeau toți odată,

cu încinare și bunăcuință. Dialogul n-avea nimic neobișnuit, poate doar un limbaj mai colorat, presărat cu termeni de argou, cu îmbinări între cuvinte de „specialitate-hippy” și neașteptate expresii bulevardiere. Mi-au expus pe larg, intrerupîndu-se uneori pe alții, „codul nescris” al comportării lor. Își stabiliseră cîteva coordonate: non-violență, respectul reciproc, ajutor între ei, ajutor celor cîrșinici... Frumos, îmi spuneam, totuși principiul demne, de admirat. Ca o concretizare, mi-au povestit cum au ajutat, într-o după-amiază, două bătrîne să descarce, să taie și să stîrnuască lemnele.

— Înățisarea — pleda cu elocință Behi I. — trebuie să reflecte principiile noastre. Simbolul non-violenței sînt florile, de aceea purtăm bluze și cămăși înflorate, iar una din devizele noastre, care se aprinde vreo ceartă este: „ia și umegea o floare...”

Cîndată îmbinare de cuvinte... „umegea o floare”; alături de verb, „floarea” își pierde orice valoare, orice frumusețe, se transformă într-o banală plantă furajeră...

Cu cîteva săptămîni în urmă, îl cunoscusem, în fața Cafă-hurului „Tosca” pe Victor P., care

Reportaj de GALINA BĂDULESCU

(Continuare în pag. a IV-a)

Inițial, aș fi dorit să apară doar caricaturile acestor „hippy”. Dar ce caricatură ț-ar fi putut reprezenta mai bine decît propria lor înfățișare?

„Un depozit de cărți nevindeute pare un cimitir al speranțelor”. Cine a spus asta?

— „Nu știu cum să rezolv problema depozitului. Paza contra incendiilor m-a somat să-l desconsignez din motive de siguranță”. Mărturisirea aparține tovarășii Ana Lupescu, responsabilă la Biblioteca „Mihail Sadoveanu”. Cărilor necădute de ani de zile li se spătură mereu de multe insuficiențe. Răfuriile sunt îngreunate de volume și sunt nerocite să depozitez cărți și pe de altfel. Unor cărți mai techi li s-a scăzut prețul... Tot nu ajung în mână cititorului”.

exemplare de proasă reparată a titlurilor și numărări de exemplare în librărie.

MĂRIREA ȘI DECĂDEREA COLECȚIEI „LUCEAFĂRUL”

Când a apărut, în primele zile ale anului 1961, colecția „Luceafărul” s-a bucurat de una din cele mai bune primiri. Debutul colecției era și debutul prozatorului Nichita Stănescu, Cezar Baltag, Ilie Constantin și al prozatorilor Nicolae Veles, Ștefan Bănelescu.

Acum, în pofida tirajului mic, până în 2.000 de

dar nici după șaptea poezii sau trei schițe într-o gazetă. Totuși, după câte știu eu ca cititor nu avem, poate nici n-am avut vreodată, un poet care să publice un volum de versuri complet necunoscut. De versuri bune urează să spun. Aștept o asemenea excepție și s-a găsit să mă fac vinovat dacă nu voi scrie acest volum și nu-l voi avea în bibliotecă”.

Poetul Ștefan Augustin Dolnea a semnat multă vreme rubrica „Lampa lui Diogene” în care urmărea, cu deosebită versatilitate, tinerilor. Un poet se adresa altui poet spre folosul cititorilor în primul rând. I-am cerut părerea despre colecția „Luceafărul” și despre debutul în special. „Este o avalanșă de volume de versuri căreia, ca lector, îi fac față cu greu. Citesc aproape tot ce apare. Și nume cunoscute și necunoscute așteptând mereu o nouă carte mare, un nou mare poet. Observ însă că această avalanșă de titluri nu aduce nimic nou calitativ. E prea multă grabă în a publica un volum Autorii insistă, editurile cedază și așa apar multe cărți pe care, singur peste foarte puțina vreme, un an, doi, autorii și le regretă. Poate unii nici nu vor mai avea ocazia să tipărească alt volum. Nu știu de ce se crede că singura dovadă a profesionalității scriitoricești este neapărat doar volumul. Eu încă mai cred, cum de fapt crede toată lumea, că principala rămâne valoarea

știrilor de carte care vor apărea în colecție. În plus, în Franța, ca și în alte țări, sint scriitorii care și-au contractat opera, cea scrisă și chiar cea viitoare, unei singure edituri. Deci, apariția unui autor în colecție implică și participarea editurii care o reprezintă.

Analogia este așadar inoperantă în ceea ce privește colecțiile noastre, pentru că este nepotrivit să invoc doar un procedeu formal. Și ca să fim mai bine înțeleși vom exemplifica: se poate întâmpla ca un volum dat Editurii tinerețului spre publicare, într-o colecție, și respins, să apară în aceeași colecție dar aprobat de redacția Editurii pentru literatură.

Ne oprim la acest răspuns al tovarășii V. Mihaileanu pentru că el demonstrează inoportunitatea formulei cu două edituri pentru aceeași colecție. Nu știm ce criterii stă la baza planului editorial pe colecții când selecția se decide astfel? Ce „judecări” poate stabili în acest caz meritele editurii prin meritele colecției? „Romane de ieri și de

azi”, „Nuvele de ieri și de azi”, titluri care indică o încercare de ontologie sau mai reprezentativ nimic, nici o opțiune, nici un criteriu, nici o angajare, nici o formalitate respingătoare unor cărți de mai mult sau mai puțin succes sau chiar de necesitate respingătoare unor autori care n-au mai publicat de mult. „De ieri și de azi”, ori invers, nu este un criteriu estetic ci un pretext de reclamă pentru câmpul comercial neavizat. „Colecția” este un instrument de lucru, o formă de instruire exactă, care precizează cu maximum de exactitate cererea și oferta de carte. Succesul de care se bucură „colecțiile” prin siguranța tematică sau valorică a cărților ce le includ ține de un prestigiu care, odată obținut, trebuie mereu consolidat. „Pirietele” redacționale se răsfrâng întotdeauna asupra acestui prestigiu.

„S-a și întâmplat de câteva ori așa ceva, dar asta numai pentru că editura care l-a respins (Editura tinerețului) avea multă nevoie de cărți. În timp ce E.P.L. avea manuscrise sub valoare acestuia”.

„Nu putem împărții dect parțial acest punct de vedere pentru că nu credem că este de bun augur „caritabilitatea” editorială ce se transformă de fapt în prostia pentru cartea stămată. Dacă o viață literară nu e formată numai din capodopere de aici nu se poate scoate un criteriu fals care să justifice eșecurile editoriale neîndoielice.

„Dacă editura alege dintre extrem de multe nu-
nări la primul volum. Desigur, un criteriu valoric există și trebuie să existe. Dar tinerețurile trebuie să fie înțelese înțelesul lor. Mi se pare o înțelepciune foarte înfrântă aceea prin care se acuză nepublicarea unor manuscrise: talentul încă nu a fost doborât. Astăzi se scrie foarte mult și se citește foarte mult în ciuda dezolării radioului, televiziunii și cinematografului. Publicăm mult pentru că ne cin mult manuscrise. Chiar nu putem face față acestora. Încă publicăm puține cărți față de manuscrisele care așteaptă în portofolii. Sintem doar două edituri de literatură în toată țara”.

Publicind în continuare răspunsuri la ancheta noastră, redacția nutrește convingerea că nici unul din punctele de vedere pe care le găzduiește nu exprimă „adevărul absolut” ori „adevărul definitiv” asupra condiției și rolului scriitorului în societate. În același timp dorim să reținem atenția cititorilor asupra faptului că aceste puncte de vedere, unele imperfecte ori incomplete, exprimă și un grad reflexiv diferit, ce caracterizează pe fiecare autor în parte. Năzuința noastră nu a fost de alcătui un catalog de întrebări la care să se răspundă printr-un simplu „da” sau „nu”. Aceasta pentru că socotim că nici un „da” sau „nu” nu vor fi înțeles, substanțiale, intenționate fără lămurire în considerare a poziției de argumentare a participanților. Cum mai arătam într-o intervenție redacțională, în cadrul acestei anchete, publicarea unor dăți pateri nu exprimă, din punctul nostru de vedere, decât crearea unei posibilități locale de a reacționa critic la aspectul neacceptabil. Așa, de exemplu, cum iarăși mai mai scris, o formulare ca aceea potrivit căreia suprasol se alăturea ar fi de fapt o absență a unui scop, a unei utilități, de unde și postularea „abstragerii” creatorului din conținutul (aparținând tinărilor prozator Aurel Dragoș Munteanu), nu credem că poate fi asimilată. Creația scriitorilor noștri demontrează, în ceea ce are ca mai valoros, aceasta. De altfel, nici un mare scriitor, ori artist, nu și-a conceput opera ca emanatie a așa-numitului „turn de filde”, nici o operă adevărată nu este posibilă decât ca emanatie a unei biografii spirituale care este inclusă, până la cele mai subtile implicite, existenței sociale a artistului. Timpul istoric este o categorie căreia nici o tentativă de abstragere nu i-a rezistat. În favoarea lui pledează, dincolo de postulate și axiome, practica artistică, procesul neîntrerupt de naștere a operelor de artă din confruntarea cu același timp istoric. Libertatea creatorului nu este abstractă, ci imediativă, implicare, angajare în procesul realității sociale și

PENTRU CINE SCRIBI? PENTRU CE SCRIBI?

CÎTEVA PRECIZĂRI

Publicind în continuare răspunsuri la ancheta noastră, redacția nutrește convingerea că nici unul din punctele de vedere pe care le găzduiește nu exprimă „adevărul absolut” ori „adevărul definitiv” asupra condiției și rolului scriitorului în societate. În același timp dorim să reținem atenția cititorilor asupra faptului că aceste puncte de vedere, unele imperfecte ori incomplete, exprimă și un grad reflexiv diferit, ce caracterizează pe fiecare autor în parte. Năzuința noastră nu a fost de alcătui un catalog de întrebări la care să se răspundă printr-un simplu „da” sau „nu”. Aceasta pentru că socotim că nici un „da” sau „nu” nu vor fi înțeles, substanțiale, intenționate fără lămurire în considerare a poziției de argumentare a participanților. Cum mai arătam într-o intervenție redacțională, în cadrul acestei anchete, publicarea unor dăți pateri nu exprimă, din punctul nostru de vedere, decât crearea unei posibilități locale de a reacționa critic la aspectul neacceptabil. Așa, de exemplu, cum iarăși mai mai scris, o formulare ca aceea potrivit căreia suprasol se alăturea ar fi de fapt o absență a unui scop, a unei utilități, de unde și postularea „abstragerii” creatorului din conținutul (aparținând tinărilor prozator Aurel Dragoș Munteanu), nu credem că poate fi asimilată. Creația scriitorilor noștri demontrează, în ceea ce are ca mai valoros, aceasta. De altfel, nici un mare scriitor, ori artist, nu și-a conceput opera ca emanatie a așa-numitului „turn de filde”, nici o operă adevărată nu este posibilă decât ca emanatie a unei biografii spirituale care este inclusă, până la cele mai subtile implicite, existenței sociale a artistului. Timpul istoric este o categorie căreia nici o tentativă de abstragere nu i-a rezistat. În favoarea lui pledează, dincolo de postulate și axiome, practica artistică, procesul neîntrerupt de naștere a operelor de artă din confruntarea cu același timp istoric. Libertatea creatorului nu este abstractă, ci imediativă, implicare, angajare în procesul realității sociale și

spirituale, ideologice și politice. La timpul cuvenit semnalăm chiar ultimul roman al acestei țări (aproape întotdeauna de o actualitate stringentă): Interval de Al. Ivasiuc.

„Lăsați de ce, sumar vorbind — înțelegând ambiguități formale abstracte de teze, de puncte de vedere lapidare asupra artei, din care cauză există riscul erorii — nici din punctul de vedere ideologic și nici din acel al practicii artistice „abstragerea” de care am pomenit nu este posibilă. În cele din urmă ea e o vorbă goală. Una din acele vorbe, care deși pot produce domeniul care ne interesează, cel artistic, inoperante. Năzuim să ne exprimăm prin cuvinte, sperăm să le constituim cât mai comunicabile prin ceea ce punem la temelie lor, dar adesea cuvintele ne rămân străine, nu ni se supun ori ne trădă. Emoția adevărată, ori convingerea adâncă nu amnezică conținutul unor asemenea cuvinte ci le întoarce numai conținutul făcut din niște pereți prin care nu vor pătrunde niciodată. E o mică (sau chiar mare) dramă la mijloc: drama cuvintelor moarte care ne pîndesc ori de câte ori nu înțelegem că toate cuvintele există nu în general, nu pentru toți, ci pentru fiecare. Ele sînt adevărate numai în măsura în care le facem credibile prin adevărul nostru. Bun comun, cuvintele nu ni se dau decât în chip individual.

Firește, nu este ceea ce care vorbeam singura părere discutabilă. Felul în general responsabil în care tinerii scriitori înțeleg mîneria lor socială, răspunderile civice pe care și le asumă nu exclud utilizarea eronată de către unii dintre ei a unor noțiuni din cauza greșelii lor înțelegere. Există, astfel, impresia discutabilă și ca impresie, a lipsei de adresă a scrișului (nestabilă în opinia poetului Ana Blandiana): Există chiar o îndiferență ostentativă, uneori în raport cu adevărul adevărat, Ea este justificată în forța mică a măsurii de posibilitate, și ea redusă, și unei înțelegeri mecanice și dialectice scriitor-public. Nimeni, sau aproape ni-

meni, nu și-a închipuit vreodată ori acum că operele au o destinație nominală, o adresă „postală”. Scriind pentru cineva, scriitorul nu are în vedere o asemenea adresă. Este lipsit de un elementar realism, însă, cine crede că poate fi ignorat. Publicul alege, publicul judecă, publicul respinge. Scriitorul adevărat își conștientizează publicul nu judecă precum un arbitru profesional, indiferent prin imparțialitate. Publicul este subiectiv pentru că se caută mereu pe sine, pentru că nu cîstește din mersu de a judeca. Publicul acceptă sau respinge această căutare a sa în ceea ce și se oferă. Scriitorul care nu ține seama de realitatea numită mai sus, de existența publicului așa cum o arătam este victima unei iluzii periculoase. Desigur, el există nu pentru că există publicul, dar a nu-l vedea, a-l ignora, a-l declara inexistent este echivalent cu o autoanulare. Cineva, spunea foarte frumos că scrie pentru cititorii care există în sine însuși. Este, totodată, expresia unei nobile măsură și, Năzuința de a fi util oamenilor.

„În fine, pentru a dirija, pe cit se poate, și „mişcarea lecturii” acestor anchete în curs de desfășurare, credem potrivit să arătăm că, încă în acest moment al ei, se poate vorbi de o diversitate activă de păneri. Nu e cazul să discutăm acum care sînt punctele contradictorii, elementele dintr-o opinie care se confruntă cu altele. Așa cum anunțăm, punctele de vedere exprimate în cadrul anchetei noastre le dorim doar premisele unei dezbateri cu participarea largă a specialiștilor, a publicului însuși. Aceasta însă după ce volumul prețurilor se va fi îmbogățit, după ce citii mai mult creativi — tineri, dar nu numai tineri — și vor fi formulat răspunsurile la aceste întrebări fundamentale. Dar am lăsat să se vadă cu claritate măsura și modul în care chiar cîrmile semnale și de noi mai sus au primit pe parcurs replici argumentale (deși în textele participanților nu a fost nominalizată adresa replicilor). Preopinții nu sînt însă decât la primul cuvînt. Ei vor avea posibilitatea să și revină.

PROȘI CONTRA

CLEMENTELOR EDITORIALE

plare tiraj); Serban Nedelcu „Moara Săracă” (19.000 exemplare); Alexandru Tîrziu: „Nu se poate preciza” (9.140 exemplare); Cicerone Teodorescu: „Pădurea de cleștar” (20.000 de exemplare); Alexandru Oprea: „Mișcarea prozei” (8.140 exemplare); Ion Ruse: „În portul de pescari” (8.140 exemplare). Nu-am făcut decât să notăm volumele nevândute. Asupra valorii lor s-ar putea discuta. Unele își merită soarta, altele însă sînt poezie victime ale încercii sau indiferenței criticii. Sau chiar ale sistemului de difuzare și propagandă a cărții.

COMERTUL DUPĂ URECHE

Da data asta situația este inversă. Mai pe scurt despre ce este vorba: poetul Miron Radu Paraschivescu s-a prezentat la Editura Tinerețului cerînd, contra plată, zece exemplare din ultima sa carte, volumul de versuri „Tristețe” pentru a le putea da numerușilor săi solicitanți din Vălenii de Munte. Cum s-a ajuns la această neprevăzută dar sigură soluție? Librăria din Vălenii de Munte, orăsel cu câteva mii de locuitori, cu câteva școli de cultură generală și un liceu, a primit doar două volume din sus-amintitul titlu. Fiind și omul în care poetul locuiește, cererea a fost foarte mare. Librării, ca să nu se supere cu nimeni, a refuzat, nestînd ce să mai facă, vînzarea acestor cărți încredînd prin filtera U.R.C.C.-ului (librăria aparține Cooperatiei) obținerea de noi exemplare. Hățșurile întrecuse ale burocrăției au făcut, cum-necum, pe baza „reputată” a interminabilelor cereri, avize, adrese etc., problema nerezolvată. Autorul a dat cite exemplare a avut din cartea sa și s-a adresat în ultimă instanță editorilor, cerîndu-le cum spuneam, contra cost volume. Se pare că soluția, pe care n-o recomandăm și altor autori aflați în cazuri similare poate da de gîndit tuturor celor care se ocupă de vînzarea cărții, asupra felului în care ei știu să facă comerț. O analiză mai îndelungată ar da și alte

exemplare, volumul colecției se numără printre cele care stau nevândute în vitrinele librăriilor.

După aproape opt ani, colecția a străbătut un drum nescontat de la grandioasă la anonimă. O apariție care să impună un nume nou, o carte nouă, ține de mult de trecut.

Trei tineri cititori aflați în librărie își dau câteva explicații asupra dezinteresului lor actual față de colecție.

Ana Săvulescu: „În ultim timp am cumpărat doar două volume, cele ale poezilor Grigore Arbore și Vasile Petre Foti. Îi cunoașteam din cele ce publicaseră în presa literară. Văd multe volume aparținînd unor nume necunoscute, ba chiar unor nume care nu mi sînt nimic pentru publicul de azi de poezie sau schiță”.

Vasile Neagu: „Nu știu de ce se publică un volum al cărui autor n-a reușit să leasă din anonimul deși nu bibliă prin reviste. Ce se urmărește atunci? Lansarea cu? A autorului? Nu cred, a intr-un fel cunoscut. A cărții? Nu cred pentru că ea cuprinde exact ceea ce a publicat autorul prin reviste și nu m-a interesat deloc. Atunci? Un romancier poate să scrie o scenă, un fragment de roman apărut într-un ziar, nu poate duce la o concluzie. Dar un autor de nucleu și schițe sau un poet își poate „publica” opera într-o gazetă. O pagină de revistă, mă refer la poezie, e aproape a treia parte dintr-o plachetă. Deci cu trei-patru pagini, grafic, e gata un volum.”

Constanta Pană: „În acest caz volumul nu și poate propune o lansare ci, în cel mai bun caz, o reabilitare. Ceea ce este foarte puțin probabil că se va întâmpla. Se vorbește de succesul inițial al colecției, dar autorii acelor volume erau nume foarte cunoscute, apreciate și publicaseră foarte mult deși nu existau atîtea reviste literare ca acum. Colecția trebuie să lanseze cărți, nu mele și să dau un ilustra și cunoscut exemplu? La 47 de ani, după aproape trei decenii de activitate, a publicat primul volum poetul Tudor Argezi. Cazul poate fi singular și nu cred că trebuie să debutezi după zece de ani de publicare

scrișului și nu cantitatea lui. Este foarte bine că avem multe reviste, și în București și în țară, și că apar multe nume noi. Dar acest lucru nu este socotit încă, deși așa ar trebui să fie, doar o etapă a promisiunilor, a experiențelor de succesul cărora să se lege apoi volumul. Aș propune să apară, sub gîrul unei edituri, a Tinerețului, un volum anual care să înglobeze pe baza selecției făcute de redacțiile revistelor, cele mai semnificative debuturi dintr-un an. Am putea observa atunci și meritul fiecărui reviste în lansarea unor nume noi și liniile redacționale aparte care au electrizat viața literară. Ce anume a lansat deci într-un an „Gazeta Literară”, ce anume „Tribuna”, „Cronica”, „Romuri”, „Luceafărul”, „Tomis” etc. De-abia apoi ar urma volumul sau volumele semnate de cel al cărui nume s-au impus.

„S-a și întâmplat de câteva ori așa ceva, dar asta numai pentru că editura care l-a respins (Editura tinerețului) avea multă nevoie de cărți. În timp ce E.P.L. avea manuscrise sub valoare acestuia”.

„Nu putem împărții dect parțial acest punct de vedere pentru că nu credem că este de bun augur „caritabilitatea” editorială ce se transformă de fapt în prostia pentru cartea stămată. Dacă o viață literară nu e formată numai din capodopere de aici nu se poate scoate un criteriu fals care să justifice eșecurile editoriale neîndoielice.

CUM E „LEGIFERATĂ” CLEMENȚA

În ultimul timp colecția „Luceafărul” apare sub îngrijirea a două edituri... E.P.L. și „Tinerețului”. La fel ca și colecțiile „Romane de azi și de ieri” și „Nuvele de azi și de ieri”. Este aceasta o anomalie?

„Nu. Același lucru se petrece și în alte țări. „Livre de poche” e o colecție la care participă pentru-cinci edituri”. Ne spunea tovarășii Mihaileanu Veronica, redactor-șef la Editura Tinerețului. Renumita colecție „Livre de poche” nu este în primul rînd o colecție de debuturi, ci una de antologare: cele mai bune cărți ale literaturii universale clasice și moderne. Succesul de care s-a bucurat și se bucură include următoarele avantaje pentru cititor: format accesibil pentru a putea fi purtată și citită în tren, în mașină, metrou, preț redus, criteriu caloric selectiv, sigur, al celor care înțeleg colecția etc. Există mai multe edituri, dar există și un unic colegiu redacțional care optează asupra autorilor și ti-

„S-a și întâmplat de câteva ori așa ceva, dar asta numai pentru că editura care l-a respins (Editura tinerețului) avea multă nevoie de cărți. În timp ce E.P.L. avea manuscrise sub valoare acestuia”.

„Nu putem împărții dect parțial acest punct de vedere pentru că nu credem că este de bun augur „caritabilitatea” editorială ce se transformă de fapt în prostia pentru cartea stămată. Dacă o viață literară nu e formată numai din capodopere de aici nu se poate scoate un criteriu fals care să justifice eșecurile editoriale neîndoielice.

„Dacă editura alege dintre extrem de multe nu-

scrișii înseamnă că această alegere se face adesea după criterii valorice prea puțin ferme. În orice caz nu credem că trebuie încurajate debuturi care nu spun nimic (și asta pentru că sînt multe manuscrise care nu spun nimic), sub oblăduirea materială a marilor scriitori. În ceea ce privește exemplele de autori celebri cu debuturi nesemnificative, am dori să precizăm că, din păcate, la noi, sînt autori care au început cu o carte proastă și apoi au tinut-o tot așa mereu.

Tovarășul Gafta spunea că „un criteriu valoric există și trebuie să existe”. Dar cum funcționează acest criteriu cînd redactorii responsabili de carte îngrijesc apariția a numeroase volume slabe.

Într-un articol intitulat „Critica debutanților” George Călinescu sublinia: „Unele spirite sînt depozite de cărți, altele niste săli imense în care capodoperele găsesc un acou grandios”. Cred că aici se află un punct de reper nu numai pentru criticii debutanților dar și pentru editorilor. La publica multe debuturi poate să însemne a depozita multe cărți dacă nu se are în vedere criteriul estetic. O editură nu se confundă cu un birou de audiențe în care intrarea se face cu număr de ordine și unde primii veniți au înțietate. Desigur, o carte proastă nu poate impieta asupra destinului unui scriitor, dar asta nu înseamnă că actual editorial poate fi înțeles ca o elementă. Tocmai de aceea avem multe publicații pentru că autorii să poată ajunge la public. În pagina de revistă poți face un experiment — reușit sau nu — dar vînzatul trebuie să fie un eveniment important, de timut la viața unui scriitor și nu un test de încercare a succesului de public sau de critică. Prestigiul unei editurii derivă din prestigiu cărților pe care le oferă. Unanim acceptat acest lucru nu mai este cazul să dovedim că editura este datoare nu numai să aștepte manuscrise ci și să le solicite. Să provoace, dacă se poate spune așa, viitoarele volume.

„S-a și întâmplat de câteva ori așa ceva, dar asta numai pentru că editura care l-a respins (Editura tinerețului) avea multă nevoie de cărți. În timp ce E.P.L. avea manuscrise sub valoare acestuia”.

„Nu putem împărții dect parțial acest punct de vedere pentru că nu credem că este de bun augur „caritabilitatea” editorială ce se transformă de fapt în prostia pentru cartea stămată. Dacă o viață literară nu e formată numai din capodopere de aici nu se poate scoate un criteriu fals care să justifice eșecurile editoriale neîndoielice.

„Dacă editura alege dintre extrem de multe nu-

scrișii înseamnă că această alegere se face adesea după criterii valorice prea puțin ferme. În orice caz nu credem că trebuie încurajate debuturi care nu spun nimic (și asta pentru că sînt multe manuscrise care nu spun nimic), sub oblăduirea materială a marilor scriitori. În ceea ce privește exemplele de autori celebri cu debuturi nesemnificative, am dori să precizăm că, din păcate, la noi, sînt autori care au început cu o carte proastă și apoi au tinut-o tot așa mereu.

Tovarășul Gafta spunea că „un criteriu valoric există și trebuie să existe”. Dar cum funcționează acest criteriu cînd redactorii responsabili de carte îngrijesc apariția a numeroase volume slabe.

Într-un articol intitulat „Critica debutanților” George Călinescu sublinia: „Unele spirite sînt depozite de cărți, altele niste săli imense în care capodoperele găsesc un acou grandios”. Cred că aici se află un punct de reper nu numai pentru criticii debutanților dar și pentru editorilor. La publica multe debuturi poate să însemne a depozita multe cărți dacă nu se are în vedere criteriul estetic. O editură nu se confundă cu un birou de audiențe în care intrarea se face cu număr de ordine și unde primii veniți au înțietate. Desigur, o carte proastă nu poate impieta asupra destinului unui scriitor, dar asta nu înseamnă că actual editorial poate fi înțeles ca o elementă. Tocmai de aceea avem multe publicații pentru că autorii să poată ajunge la public. În pagina de revistă poți face un experiment — reușit sau nu — dar vînzatul trebuie să fie un eveniment important, de timut la viața unui scriitor și nu un test de încercare a succesului de public sau de critică. Prestigiul unei editurii derivă din prestigiu cărților pe care le oferă. Unanim acceptat acest lucru nu mai este cazul să dovedim că editura este datoare nu numai să aștepte manuscrise ci și să le solicite. Să provoace, dacă se poate spune așa, viitoarele volume.

TUDOR STĂNESCU

Cezar Baltag:

Un coleg și prieten (excellent prozator), scria într-o scurtă mărturisire de credință, despre acel real adevărat, compact și izbitor care „se dezvăluie în chipa fericii incidente dintre noi și lume”. „Nu sînt singurul care dindește așa — continuă el — sîntem mulți care știu că lumea există. Într-adevăr, sînt și eu unul dintre aceia care știu și cred că

Creția se sprijină pe datele sensibile ale existenței

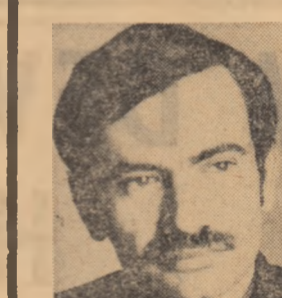
lumea există și poezia pe care o scriu s-a crea postulată de acest adevăr. Cîndeva poetică, oricît ar sublima diversitatea impresiilor din realitatea exterioră, nu poate avea, totuși, o existență atât de diferită de ceea ce ar putea să-i corespundă conaet în această lume, încît să poată trăi în conștiință o viață aparte, fără a se comunica și altor conștiințe. Răpune se eliberează prin creație, dar creația nu uită niciodată că se sprijină pe datele sensibile ale existenței, ale unui timp și spațiu anume, ale unei realități integrative, ale unei realități sociale care nu aparține. Nu există creație naturală sau spirituală care să poată fi un început absolut, afară doar dacă am lua

în considerare existența lui Dumnezeu, ceea ce — cel puțin deocîndă, în ce mă privește, nu este cazul. Așadar, scriu pentru că cred că gîndirea și așteptarea — noastră sînt adevărate realități. Scriu pentru că cred că imaginea verbală rămîne adevărată gîndirii. Scriu pentru că sînt conștient că în așa-zisele sînt pure ale conștiinței se găsesc întotdeauna elemente sensibile care fac cu puțință transmiterea, comunicarea. Desigur, cuvîntul nu exprimă toată gîndirea, sau toată imaginea. El nu e decât un substitut simbolic al lor și poezia se naște tocmai din această relație neidentitate între semnificat și semnificanță. Dar,

dacă cineva m-ar putea convinge, eroodată, că simbolurile sînt pur exteriorizări și absoalut îndăptare față de lucrul semnificativ, atunci, probabil, aș înceta de a mai scrie. Căci cîntecul pur grațuit al cuvintelor nu l-aș pune suportă. „Adevărul” recelăției poetice are, firește, un caracter individual. El trebuie însă, pentru a fi simțit și a deveni comunicabil, să fie găsit într-o parte oarecare a lumii sensibile date.

Așadar, scriu pentru că știu că lumea există. Așadar, scriu pentru toți cei care cred că lumea există și respectă prin idealurile sau prin munca și prin viața, existența lumii.

Dan Laurentiu:

Creștea, deși nu se impune ca un argument inevitabil, pentru claritatea și distincția obiectului care mă preocupă aici — locul poetului în viața spirituală a națiunii — o referință istorică, oricît or fi ea de sumară, ca confirmare a ceea ce, cîntec, se include în demonstrația logică. Departea de a se supuna exigențelor speculative ale maestrului său („Amicus Plato sed magis amica veritas”), care exagera precaritatea livrărilor între căile de cunoaștere a lumii (umbra și umbra, iată care ar fi starea sa nefericită). Aristotel, cu un realism înobilat de imperfecțiunea adevărului, reabilita locul poetului în mijlocul oamenilor, ca fiind purtătorul imagini concentrate într-o posibilitate infinită a ceea ce accepția desfășoară într-o realitate finită. Dacă istoria se ocupă cu succesiunea faptelor reale, determinate cronospațial, poezia este proiectia lor ideală în orice fragment cronospațial izolat, dar la fel de reală și așezată eternității. Această diferență foarte clară dintre cele două zone suprastructurale pe care o sublinia stăgîritul — ordinea istorică și cea poetică, derivată — a putut fi tulburată, denaturată numai datorită obiectului lor comun — omul, care și este propria sa cauză și scop pe drumul descărierii, alți ca individ în parte, cîi și ca ansamblu social integrator. Dar, iată că nu pot spune: omul

Locul poetului în viața spirituală a națiunii

este nucleul, centul de foc al poeziei și istoriei și, inclînindu-mă pe această axiome, să plec în căutarea altora, mai mult sau mai puțin evidente, căci nu mă interesează numai omul în general, ci, mai ales, determinările, atribuțiile sale constitutive care, la rîndul lor, pot sugera cu tărie trasee a particularului ceea ce se înțelege ca tensiune universală. Așadar, dacă poetul nu urmărește, ca istoricul, succesiunea faptelor reale (care, însă, nu-i pot scăpa), ci a celor posibile, va trebui să căutăm sursa, motivația acestei concepții disponibile creatoare care-i aduce, pe măsurile inocente ale imaginaurii, cîntecului sublimă (și cu acestă an împăcat și exigențele rali-ciale ale modernilor) de a fi reprezentant formal al unei sensibilități materiale, în sensul ontologic în care el dă formă individuală, structură autonomă unei stări de spirit existente potențial între contemporanii săi. Am spus: reprezentant unei sensibilități, apra: al unei stări de spirit, și iată că pămîntul făgăduinței va care se înalță oricî construcția lirică, a fost născut.

Sensibilitatea proprie fiecărui popor și cristalizată în tradiția culturală s-a constituit în funcție de o serie de factori istorici, socio-ekonomici, geografici și demografici, iar poetul, pentru a fi măsura obiectivă a acesteia, proiecta sa nemăsurată în timp, o să încorpore, repetînd, la nivel ontogenetic, filigenia preexistenței sale în lume. Acest fond original îi determină, într-un anumit sens, evoluția ulterioară, deși nu conferă imunitate determinării prerogativei și fatalității inextinguibile, intrinsecă și ereditară, etnică, a unui

popor se manifestă în variabilitatea individuală care-l compun. Iezirea arbitrară din aceste carez psihice nu este posibilă intrucît ele au o motivație istorică (așa după cum am mai spus) în care miturile și faptele profane, legendele și întâmplările autentice, victoriile și înfrîngerile anterioare se actualizează în ființa poetului cu o pondere mai mult sau mai puțin pregnantă, în funcție de natura talentului respectiv (capacitatea de invenție), de cultura (estetică, filozofică) și gustul literar al fiecăruia (posibilitatea de discernere a valorilor), toate organizîndu-se într-o sensibilitate specifică, individuală. Acest contact cu arheologia spirituală a propriei națiuni se manifestă în intensitatea cu care ea, tradiția, este trăită în prezent, în răspunderea față de maxima realitate estetică a predecesorilor. Primul dintre marii poeți români, Mihai Eminescu, a cărui importanță înaltă ulabă pentru evoluția ulterioară a literaturii nu-i mai scapă nimănui, a fost și cel dintîi deming al sensibilității naționale care, inclînată spre măsură, ordine și echilibru (coacata de clasticitate), fără a-i lipsi o anumită undă a nobiliei melancolice (efectul cunoașterii filozofice, profunde de lucrurilor), își păstrează intactă vitalitatea creației în toate planurile existenței materiale și spirituale.

Datoria morală a poetului se poate defini, așadar, prin aceea că el trebuie să dea cea mai înaltă expresie estetică a tradițiilor specifice națiunii, poporului său; or, cum spunea Hegel: „poetul creează pentru public și, în primul rînd, pentru poporul și epoca sa, care au dreptul de a cere ca o operă de artă să fie

pe înțelesul poporului și aproape de el”, fără să tragem concluzia din acest text linear, foarte adevărat în esența lui, dar propice, în același timp, simplificărilor triotiale, că acest nara dialectician ignora natura specifică a artei, înlocuind-o cu raportul dintre creator și publicul său. Poetul, artist al cuvîntului, prin însăși condiția sa demingă, originizează în formele necesare ale talentului o nouă existență, ideală, dar nu mai puțin adevărată, unitară prin coerența internă, animat de credința profundă că nu se exprimă numai pe sine (deși aceasta o face mai înții, dacă nu este un abil simulant), ci și destinul spiritual al propriilor nașteri. În măsura în care el, va ridică exigența sa la rangul unui sistem de expresie perfect distinct de altele de aceeași natură (arta nu asimilază fotografierea agasată a aceluiași obiect, ci renolăta unică, extrarobinără și care se constituie ca obiect de aic înaintea), în această măsură va fi de demn de numele său. Ion Barbu, cel mai abstract dintre poeții români, care a relectat înalta capacitate de concentrare și esențializare a limbii noastre, spunea cu adresă polemică, în 1927: „Optimismul de redacție și catenă, robustetatea profesională trîndăveso tot mai late în pașiștile unei prea frumoase limbă”. Consider, în acest sens, că poezia lui Ion Barbu este o lecție de o moralitate artistică desăvîșită pentru forța sa interioră coacută pe baza să-bilității născute necesare ale ideii, pentru expresia sa estetică de o notitate care reprezintă o dată istorică. În virtutea acestui

(Continuare în pag. a VII-a)

MAȘINA

SI

PROFESORUL

ÎN

ȘCOALA

VITORULUI

**Profesorul
cu milioane
de elevi**

**Prof. dr. ing.
Sergiu Candrea**

Unitatea de loc, adică prezența în mijlocul celor ce învață a pedagogului a existat permanent în toate epocile. Din acest punct de vedere se poate spune că celebra și mult dezbătută „unitate de loc din teatrul clasic francez a avut față de unitatea de loc din pedagogie o vîrstă efemeră.

Unitatea de loc, adică prezența în mijlocul celor ce învață a pedagogului a existat permanent în toate epocile. Din acest punct de vedere se poate spune că celebra și mult dezbătută „unitate de loc din teatrul clasic francez a avut față de unitatea de loc din pedagogie o vîrstă efemeră.

Unitatea de loc, adică prezența în mijlocul celor ce învață a pedagogului a existat permanent în toate epocile. Din acest punct de vedere se poate spune că celebra și mult dezbătută „unitate de loc din teatrul clasic francez a avut față de unitatea de loc din pedagogie o vîrstă efemeră.

Unitatea de loc, adică prezența în mijlocul celor ce învață a pedagogului a existat permanent în toate epocile. Din acest punct de vedere se poate spune că celebra și mult dezbătută „unitate de loc din teatrul clasic francez a avut față de unitatea de loc din pedagogie o vîrstă efemeră.

Unitatea de loc, adică prezența în mijlocul celor ce învață a pedagogului a existat permanent în toate epocile. Din acest punct de vedere se poate spune că celebra și mult dezbătută „unitate de loc din teatrul clasic francez a avut față de unitatea de loc din pedagogie o vîrstă efemeră.

Unitatea de loc, adică prezența în mijlocul celor ce învață a pedagogului a existat permanent în toate epocile. Din acest punct de vedere se poate spune că celebra și mult dezbătută „unitate de loc din teatrul clasic francez a avut față de unitatea de loc din pedagogie o vîrstă efemeră.

Unitatea de loc, adică prezența în mijlocul celor ce învață a pedagogului a existat permanent în toate epocile. Din acest punct de vedere se poate spune că celebra și mult dezbătută „unitate de loc din teatrul clasic francez a avut față de unitatea de loc din pedagogie o vîrstă efemeră.

Unitatea de loc, adică prezența în mijlocul celor ce învață a pedagogului a existat permanent în toate epocile. Din acest punct de vedere se poate spune că celebra și mult dezbătută „unitate de loc din teatrul clasic francez a avut față de unitatea de loc din pedagogie o vîrstă efemeră.

Unitatea de loc, adică prezența în mijlocul celor ce învață a pedagogului a existat permanent în toate epocile. Din acest punct de vedere se poate spune că celebra și mult dezbătută „unitate de loc din teatrul clasic francez a avut față de unitatea de loc din pedagogie o vîrstă efemeră.

Unitatea de loc, adică prezența în mijlocul celor ce învață a pedagogului a existat permanent în toate epocile. Din acest punct de vedere se poate spune că celebra și mult dezbătută „unitate de loc din teatrul clasic francez a avut față de unitatea de loc din pedagogie o vîrstă efemeră.

Unitatea de loc, adică prezența în mijlocul celor ce învață a pedagogului a existat permanent în toate epocile. Din acest punct de vedere se poate spune că celebra și mult dezbătută „unitate de loc din teatrul clasic francez a avut față de unitatea de loc din pedagogie o vîrstă efemeră.

Unitatea de loc, adică prezența în mijlocul celor ce învață a pedagogului a existat permanent în toate epocile. Din acest punct de vedere se poate spune că celebra și mult dezbătută „unitate de loc din teatrul clasic francez a avut față de unitatea de loc din pedagogie o vîrstă efemeră.

Unitatea de loc, adică prezența în mijlocul celor ce învață a pedagogului a existat permanent în toate epocile. Din acest punct de vedere se poate spune că celebra și mult dezbătută „unitate de loc din teatrul clasic francez a avut față de unitatea de loc din pedagogie o vîrstă efemeră.

Unitatea de loc, adică prezența în mijlocul celor ce învață a pedagogului a existat permanent în toate epocile. Din acest punct de vedere se poate spune că celebra și mult dezbătută „unitate de loc din teatrul clasic francez a avut față de unitatea de loc din pedagogie o vîrstă efemeră.

Unitatea de loc, adică prezența în mijlocul celor ce învață a pedagogului a existat permanent în toate epocile. Din acest punct de vedere se poate spune că celebra și mult dezbătută „unitate de loc din teatrul clasic francez a avut față de unitatea de loc din pedagogie o vîrstă efemeră.

Unitatea de loc, adică prezența în mijlocul celor ce învață a pedagogului a existat permanent în toate epocile. Din acest punct de vedere se poate spune că celebra și mult dezbătută „unitate de loc din teatrul clasic francez a avut față de unitatea de loc din pedagogie o vîrstă efemeră.

Unitatea de loc, adică prezența în mijlocul celor ce învață a pedagogului a existat permanent în toate epocile. Din acest punct de vedere se poate spune că celebra și mult dezbătută „unitate de loc din teatrul clasic francez a avut față de unitatea de loc din pedagogie o vîrstă efemeră.

Unitatea de loc, adică prezența în mijlocul celor ce învață a pedagogului a existat permanent în toate epocile. Din acest punct de vedere se poate spune că celebra și mult dezbătută „unitate de loc din teatrul clasic francez a avut față de unitatea de loc din pedagogie o vîrstă efemeră.

ANCHETA NOASTRĂ • ANCHETA NOASTRĂ

Evoluția științei și tehnicii cunoaște, pe zi ce trece, ritmuri copleșitoare. Civilizația veacului atinge culmi nebănuite. Ea cere mereu însă aducerea la același număr a factorilor care o însușesc și îi sint „motoare de respirație“. Pe prim plan, printre acești factori, se numără învățămîntul, „uzina de inteligență a umanității“.

Formarea unor noi și noi contingente de specialiști în cele mai diverse compartimente ale activității umane, asimilarea de către tinerile generații a unei temeinice culturi generale, a imense cantități de informații immagazinate de cunoașterea contemporană — iată câteva probleme care impun pedagogilor o substanțială restructurare a procesului instructiv.

„Învățămînt programat“, „înscrisura electronică pe creier a cunoștințelor“, „modernizarea conceptului de lecție“, „folosirea mașinilor în procesul educativ“ — au devenit noțiuni curente în pedagogia contemporană.

Continuînd seria anchetelor noastre pe teme științifice în care ne propunem să oferim tinerilor noștri cititori microsințeze asupra evoluției unui compartiment sau altul al științei zilelor noastre, ne-am oprit de astădată asupra tehnicii învățămîntului viitorului.

Opt specialiști români au pus la dispoziția redactorilor noștri câteva date de maxim interes, privind ultimele cercetări în această direcție.

liza funcționării mașinilor care învață pe alții.

Este vorba de dispozitive capabile de a prezenta informații și de a pune întrebări elevului; ele sint prevăzute cu mecanisme de analiză de înregistrare și conservare a răspunsurilor, putînd să-l avertizeze pe elev de valoarea acestora. Trebuie specificat că există o mare varietate de mașini de învățat; unele dintre ele, mai simple, au sarcina de a prezenta informații elevului fără a-i controla răspunsurile; altele, mai complexe, pot să adapteze strategia predării la capacitatea și aptitudinile fiecărui elev.

Cel întreba dă răspunsurile printr-un sistem previzibil cu clape sau difuzoare, răspuns „sare este trimis la un dispozitiv complex de diagnosticare format dintr-un comparator și un evaluator. Primul compară răspunsul cu cele posibile și care au fost înregistrate în memorie, pe cînd evaluatorul pune la curent pe elev de valoarea răspunsului cu ajutorul unui dispozitiv de semnale auxiliare. Toate aceste date se înregistrează în memorie și sint transmise unui sistem de decizie care extrage întrebarea următoare ținînd cont de precedentele răspunsuri. Astfel, cunoștințele sint preluate în ritmul fiecărui elev, petrecîndu-se o continuă adaptare între cei doi factori: mașina care predă și elevul care învață.

Cercetătorii Institutului energetic și Institutului de cercetări psihologice din Moscova au realizat o mașină de învățat care are însă și funcția de cercetare. Este vorba de „Repetitor 2“ care cuprinde un magnetofon și un proiector de dispozitive cinematografice, ambele cu comandă program. Cînd elevul are nevoie de o informație sub formă de text sau de imagine fixă, „Repetitor 2“ lucrează numai ca diaportector, cînd însă elevul doarește să vadă dinamica proceselor se cupleză proiectorul cinematografic care dispune de o casetă de 2000 de cadre. Dacă la o întrebare se pot da mai multe răspunsuri mașina va aprecia toate variantele cu răspunsuri corecte.

Un alt tip de mașină este monitorul de instruire tehnică și instruire științifică individuală „MITS“ realizat de cercetătorii francezi. Mașina se prezintă ca un fel de televizor și dispune de un ecran de 48 cm. și un difuzor care asigură difuzarea mesajelor ce se sînt înregistrate pe benză de magnetofon. Ecranul servește de fapt ca ecran de proiecție pentru film de 35 mm. Mașina franceză realizează legătura cu elevul și ceea ce e important simulează perfect dialogul între acesta și examinator, dînd posibilitatea să controleze cunoștințele elevului și să le valorifice pentru rezolvarea diverselor probleme. Ea dispune de o claviatură cu comandă cu zece cunutoare cu ajutorul cărora se pot realiza răspunsurile ce pot fi controlate. MITS poate fi reglat la o anumită viteză de lucru care ilustrează gradul de rapiditate al răspunsului, iar programarea ei poate fi modificată fără greutate ceea ce face ca instalarea să fie utilizată pentru diverse specialități.

Principiile instruirii programate

Conf. univ.
A. Bunescu

Apărută ca expresie a celor mai noi cercetări în domeniul psihologiei, pedagogiei și ciberneticii, instruirea programată reprezintă o metodă nouă de organizare a transmiterii și însușirii cunoștințelor, care asigură un randament net superior procesului instructiv.

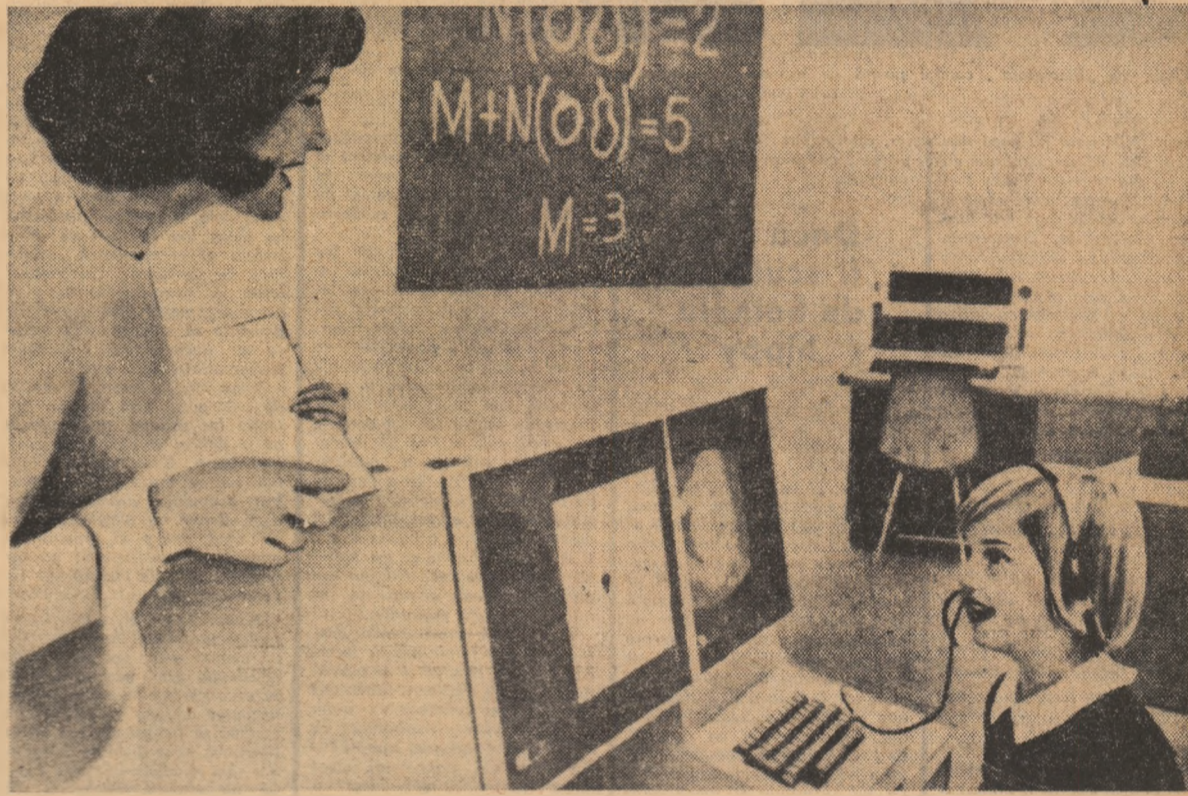
Incepînd din anul 1954, anul apariției celebrului articol al lui B. Skinner, considerat ca primul teoretic și întemeietor al acestei metode, ideile învățămîntului programat s-au răspîndit în întreaga lume și s-au concretizat în felurite acțiuni. Tehnicile de programare precum și domeniile sau

obiectele de învățămînt care pot fi supuse programării apar ca diferite. Unii autori au încercat chiar o ierarhizare a materiilor în funcție de ușurința cu care se pot programa. Cele mai bune rezultate s-au obținut în domeniul predării limbilor străine, matematicii, gramaticii, psihologiei și

responsuri — unele fiind greșite — în legătură cu tema, cu problema, care verifică dacă a depășit sau nu dificultatea, dacă a înțeles și poate opera cu noțiunile asimilate.

3. Pedagogia a relevat de mult principiul respectării particularităților de vîrstă și individuale. Profesorul este însă limitat în mod obiectiv să-l respecte și din cei 30—40 elevi din clasă el poate adapta ritmul și nivelul explicațiilor sale pentru cel mult 20—25 elevi, în cazul cel mai bun.

Instruirea programată împune o formă de organizare a procesului de învățămînt care asigură respectarea ritmului individual de avansare al fiecărui elev și nivelul calitativ al proceselor intelectuale.

- Vom transmite „informațiile“ pe cale biologică ?
- Mașinile dirijează — procesul de instruire
- Ce rezervă hipnopedia corpului didactic ?
- Doi factori inseparabili: „mașina care predă, elevul care învață“
- Vă oferim câteva detalii despre „Repetitor 2“ și „MITS“
- Micul ecran și marile nevoi ale școlii.

Știi ce este hipnopedia ?

Csengeri Ecaterina
Institutul de Științe Pedagogice

Dacă mijloacele moderne de învățămînt și instruirea programată tind să realizeze activizarea maximă a elevului, folosirea integrală de către acesta a timpului de studiu datorită individualizării procesului de instruire „hipnopedia“ face trecerea spre modalități de instruire care țin mai mult de domeniul biologiei decît de cel al pedagogiei.

Urmează căile prin care individual ar putea acumula un volum cât mai mare de informații cu minimum de efort. Din acest punct de vedere sint foarte interesante și promițătoare cercetările privind determinarea substratului material al memoriei care vor permite — fără îndoială — dirijarea și utilizarea mult mai eficientă decît pînă acum a acestor funcții psihice și chiar influențarea ei pe cale chimică. Legat de aceste cercetări apare — într-o perspectivă științificofantastică, cel puțin deocamdată — ideea transmiterii informației de la un individ la altul pe cale biologică, prin transplantarea substratului material al memoriei în preluarea cu cunoștințele pe care le conține.

Dar toate acestea vizează mai ales latura informativă a învățămîntului, or este cunoscut faptul că revoluția științifico-tehnică care generează schimbări rapide în producție și în viața socială în general, impune accentuarea laturii formative a învățămîntului — dezvoltarea la maximum a ca-

pacităților intelectuale ale omului și mai ales a gândirii creatoare. Restructurarea și modernizarea procesului de învățămînt vizează tocmai acest obiectiv. În această ordine de idei, mijloacele moderne de învățămînt, mașinile de instruire și chiar instruirea programată ne apar ca instrumente care permit eliberarea corpului didactic de o serie de activități obsolete și într-o oarecare măsură stereotipe. În schimb, corpul didactic se va ocupa de perfecționarea programelor de instruire, de programarea — alături de conținutul învățămîntului și a procesului formării și dezvoltării capacităților intelectuale ale școlarii. Profesorii vor urmări dezvoltarea fiecărui elev și vor alcătui subprograme corespunzătoare particularităților individuale ale elevilor. Corpul didactic va desfășura astfel o activitate de mare tinută intelectuală, creatoare, condiționată de o temeinică și multilaterală pregătire pedagogică și psihologică.

Forme moderne de instruire

M. Bejat
Institutul de Științe Pedagogice

Tradiția școlară oferă ca „formă de bază a organizării procesului instructiv-educativ“ lecția,

Modalitățile și tehnologia formelor noi de instruire sint încă neclare. O idee de bază poate fi totuși detașată: ideea individualizării învățării în timpul orelor de școală. Desigur, concretizarea acestei idei este chiar dificilă, ea comportînd riscul anarhiei și dezorganizării. Compararea diferitelor utilaje audio-vizuale și tehnici de programare, dau imaginea mai multor modalități de activitate individuală, instructivă. În Anglia, de pildă, a fost concepută o stație individuală de studiu destinată elevilor, care permite păstrarea informației în așa fel încît ea poate fi transformată într-un semnal vizual sau auditiv și poate fi utilizată prin fișe de studiu manevrate prin apăsarea unor butoane sau rotirea unor discuri (ca cele de telefon). Stația permite selectarea informațiilor de către elev și oferă benzi audio, diapozitive, microfilm, microimagini, care servesc completării sau explicării informației. Elevul poate să aleagă un înregistrator audio, să-i vorbească, să asculte ce a spus, să se corecteze, să vorbească din nou, să constate desigur ce progrese face, să se bucure de aceste progrese căpătînd în acest fel un imbold pentru continuarea muncii de învățare.

Stația aceasta individuală poate fi utilizată și de un grup prin introducerea aparatului auditiv în difuzoare plasate în pereții laterali ai unei săli de studiu și prin căști individuale care sint utilizate cu scopul de a înlătura audia suprapusă. Individualizarea într-un sistem modern de in-

stuire trebuie concepută într-un anumit sens, asemănător cu activitatea omului de știință. Deci, dintr-o activitate impusă, devinînd curînd (după primul sau cel de-al doilea an de școală) stereotipă, învățarea trebuie să devină o muncă vie, căutată, stimulată de impulsuri interioare, colorată afectiv, plină de interese și curiozități. Pedagogia tuturor timpurilor a manifestat aceste desiderate, dar integrarea lor într-un ansamblu complex, realizat prin mijloace multiple, sistematizarea lor, este o idee modernă.

Unitățile standardizate de grupe școlare cu un efectiv aproximativ de 30 de elevi și cu ore de 50 minute, tradițional stabilite la 50 minute, au devenit forme neeficiente. Un grup modern de studiu nu poate cuprinde mai mult de 5—6 elevi, iar timpul de lucru este și el variabil în funcție de cantitatea și calitatea lucrului.

„Umplerea“ timpului cu activități „în plus“, înseamnă de fapt o pierdere considerabilă. Eforturile trebuie de fapt minimalizate și pierderea timpului este un factor sensibil în sporirea efortului. Oricît de just ar fi esalonul materia sint unități de cunoștințe care pierd din unitate prin fragmentare. Calcularea informației școlare va contribui desigur la ușurarea sistematizării pe baze științifice a conținutului și la stabilirea unităților informaționale și a timpului real pentru asimilarea lor. Într-un anumit sens, aceste grupe pot avea o activitate asemănătoare actualelor „cercuri de elevi“. Ele însă vor avea nevoie de a fi integrate „sistemului“ și de a se stabili o metodă specială potrivită cu obiectele și cu etapa de studiu.

SA DISCUTAM DESPRE TINERETE EDUCATIE RASPUNDERI

(Urmare din pag. 1)

mi-a făcut, pentru prima oară, o expunere de principii a unui hippy. Un singur răspuns al lui m-a deconcertat:

— De ce să mă spăl? Ce rost are, tot o să mă murdăresc... E o treabă inutilă — a sintetizat el filozofic poziția sa în raport cu noțiunile civilizate.

Aflu, de la proaspetele mele cunoștințe, că problema spălării lui a fost și pentru el... tulbură. Dar, mai „conformiști”, au hotărât, totuși, să umble curăț. Măcar atât...

It observ, în această nouă postură... Unul era părul decolorat, gesturi teatrale și ostentative, altul poartea o cămășă deosebită de cascador, o fată este prietenă cu toți rezizorii de film, cărora nu le știe însă decât numele mic... Schimbă, peste capetele oamenilor, replici dubioase ca sens, ca moralitate... Și chiar își explică proveniența lor:

— Pe platoul de filmare toți vorbesc așa...

Adică trivial și aproape dezgustător de nedemn pentru cîrta

excursii, la dans... Nu accept de multe ori înfățișarea lor sau comportarea... Dar sînt, în general, băuți bunii...

Discut cu Niki H. despre poezie. A „comis și el versuri la viața lui” după cum mărturisează. Îmi și recită câteva. Teoretician al grupului „hippy” îmi explică:

— Vrem să ne distrăm împreună, să facem excursii. În fiecare duminică ne deplasăm în jurul Bucureștiului, la pădure sau la un strand...

at, fiecare argument al lor, poate fi dărîmat cu o singură mișcare, cu o singură privire mai serioasă. Mi-au povestit că într-o vreme, grupul lor devenise adăpost al unor tineri cu o moralitate dubioasă, certai cu o justiția... Cei alții i-au repudiat repede.

— N-acem nevoie de huligani, mi-a declarat pretios Niki H. Dar, huliganismul, ca manifestare anti-socială, nu-și restrînge aria doar la cei care violentează legile și drepturile bine practicate. La hoi, vagabonzi sau scandalagii. Există gesturi mărunte, aparent inofensive,

tații vulgare, care, alăturîndu-se pe cei dornici de prietenie sinceră, de relații dezinteresate cu cei de-o cîrstă, cit și pe cei fără nici-un căpătîi, cu un trecut dubios, cu concepții de viață instabile și chiar anti-sociale, transformă grupul într-o adunătură de tineri care nu făceau nici o cinste anilor pe care-i au. Cu structura lor eterogenă, cu false idei despre prietenie, grupul „hippy” se transformă într-o peșteră de non-colori, de superficialitate, care îneca și scripșurile de seriozitate și talent vite prietene.

Post-scriptum pentru „hippy”

Au știut, în sfîrșit, că nu pot scrie aprobativ despre ei, că toți acei tineri frumoși, demni, pasionați, încrezători în puterea lor de a descoperi viața, de a oferi celor din jur prinosul eforturilor lor, toți acei tineri pe care i-am cunoscut și i-am admirat pînă acum, nu mi-ar permite decît să-i refuz, să resping întreaga comportare a acestor „hippy”.

M-au rugat, copilărește, să nu spun părinților lor nimic, să nu dezvălui familiei înfățișarea sub care i-am cunoscut eu. M-am bucurat, în sine mea, pentru această neînsemnată reînnoire a credinței în om, în respectul pe care îl căștigă în inspirație, și disciplină, faptele. Le-am oferit, deci, acest drept, de a-și judeca singuri, conștienți și maturi, atitudinea lor. Le-am oferit, din simpatie pentru ceea ce ar putea să facă, pentru cămintele de autentic entuziasm și sensibilitate care se ascund sub hiza lor comportare, posibilitatea de a-și găsi singuri busola, de a-și potrivea singuri adăptarea spre alt punct cardinal decît cel al unor principii generatoare de acte anti-sociale, de huliganism și de superficialitate.

M-am gândit că frumosa vîrstă a marilor întrebări asupra existenței, a căutării înfrîngurate a

In decorația fermecătoare al paroului natural pitagorean „Tricola”

Venim de pe platoul de filmare...

Am fost, o zi întreagă, incitarea grupului care se botezase

DE CE N-AM DE-

VENIT HIPPY

Siliciu, zis „Bizantinul”, care-și poartă cu aia ganță podoaba capilară. Cînd n-ai ce arăta altceva oamenilor...

„Hippy”. Nici unul nu avea mai mult de 20-22 de ani, nici unul băiat nu era tîns după cele mai moderne jurnale ale eleganței capilare și nici unei fete nu-i lipseau lanțușoarele, cruculițele, monedele afirmate de gît... Erău, prin aspectul exterior, un grup ciudat, după care oamenii întorceau capul, cu stupeoare, cu indignare și micădoză de amuzament intelectual... Unii trecători, mai îndrăzneți, își manifestau verbal umbră de a-i vedea în replici nu o dată usturătoare. Am fost martor unei asemenea scene în mașina 47. O femeie mai cîntărea că crezut de cîntărea să observe că poziția în care cîntărea te se așezaseră jos, pe podoaba moștinii, nu era deloc onorabilă... Explicația a venit prompt:

— Filmăm, sintem de la Buftea... Și drept dovadă cineva a scos o hîrtie prin care se „adeverea” că fac figură în filmul românesc „Bătălie pentru Roma”.

— N-avem ce face, mi-a explicat Niki H., „organizatorii” sau „șeful” grupului hippy, operator la Televiziune. Oamenii se miră văzîndu-ne, și pentru a preîntîmpina discuțiile în contradictoriu, jigniri, scoatem patalama...

Cîteva cuvinte despre acest document arii-solicită: o adeverință, aparent oarecare, cu număr de înregistrare, cu antetul Studioului cinematografic „Buftea” și semnată lapidar: „director Ion Chilom”, în care se specifică „dreptul” cuiu de a purta pleș sau barbă, pentru că... filmează! Nu ne ocupăm acum de atitudinea civică pe care o generează aceste dovezii, consemnăm doar „actele legale” care „sprijină” insalubritatea morală a tinerilor ce fac figură la Buftea.

Cornel S. cu o înfățișare autentic „daciă”, cu o barbă și un păr care-i acoperă fata și gîtul, primește, din cînd în cînd, scutire de servicii (lucrează ca tipograf la „Marmura”) pentru a filma... Și ca el mai sînt cîțiva...

lor, interpelînd oamenii care-i privesc, cu expresii obraznice, vulgare...

Dacă i-aș fi scuturat de hainele „hippy”

Le declar deschis scopul meu: să-i cunosc și să scriu despre ei. — Aprobativ? mă întrebă cu speranță.

Încerc, în imaginație, să-i dezbrac de hainele bizare, să-i vad, să-i tînd, să-i pieptăn... Niște adolescenți obișnuiți, mulți dintre ei electi de liceu, cu pasiuni extracolare interesante. Litcu H. se ocupă de grafică, de sculptură, Dan cîntă la ghitară... Alții cu meserii care-i pasionează, desigur care pot povesti atîta, încît poșta să-i asculte ore întregi... Jimmy (de fapt Ioan P. îl cheamă), este scafandru, lucrează la digul din Constanța. Cu un deosebit simț al umorului desuet „aventurile” lui sub-acvatice, observația lui surprinde și umanizează fauna din adîncuri... Imporie peștii în „pești cu educație, adică gentelime” și „pești prost crescuți, bădrăni”. Cînd nu pot căsătorii despre această „mirifică lume a apelor”, este un băiat tăcut, retras. Îmi mărturisează că îl atrase extracolarul, înfățișarea și ocupațiile deosebite. Pictorul și meșteșugăru de țesături de stăbăni neobișnuite... Purta pleș și pentru a-l împiedica pe tatăl său să-l tîndă, a instalat în camera lui un sistem de alarmă, a introdus curent electric în clanta ușii... S-a tîns, i-a să părut că nu-i mai stă bine...

— Nu-mi place să fii singur, îmi explică el motivul imprieteniilor cu grupul „hippy”. Vin în București în fiecare săptămîină și mă plictisesc...

Si Marcel L. este un băiat singuratec. Tace și își observă prietenii. Este electrician, îl pasionează desigur meseria. — Hippy? Nu prea știu bine ce înseamnă asta, dar îmi place să merg împreună cu ei în

că se ocupă intens de propagandă. În schimb acești prieteni ai lui, chiar dacă-l văd uneori în fîr pentru busola și harta lui de orientare, sînt pasionați excursioniști...

Îi ascult pe toți cu atenție. Încerc să-i descopăr dincolo de teribilism, de superficialitate aflată ostentativ în gesturi și cuvinte. Sînt că pe undeva, energia debordantă a cîrtei lor se scurge în gol, se pierde în inutilitate de non-conformism, în brutalitatea unei gîlcișii sufletești. Fetele, în marea lor majoritate eleve la licee nr 15 și 35, acceptă limbajul colorat și impermiabil, și atunci, ca într-o pelucă pe negru, pierd decența și fragilitatea lor de adolescente... Își creionează violente ochii, la numai 17 ani, și desceapă cu ostentativă pictoare, fumează... Desigur îmi explică ele, toate acestea nu se întîmplă în fața părinților...

Toți știu că vreau să scriu despre ei. Nu se feresc nici de întrebările mele, nici de a-mi mărturisi iluzii sau deziluzii, frîmțări sau probleme intime... Nu, n-am descoperit nimic neobișnuit în aceste confidențe, nici căutări incăpînate ale adevărului, nici sensuri profunde, nici măcar o informație culturală cit de cit deosebită care să le lumineze, să le orienteze viața spirituală... Și din nou, mă întrebă:

Ce vreți să scrieți despre noi?

Acasă, îmi organizez materialul, îmi triez impresiile și încerc, dincolo de simpatia spontană pe care mi-o trezesc toți adolescenții, să-i caracterizez, să-i pătrînd biografiile, întredăierile lor și concepțiile de viață. Încerc să-i compar cu alți zece tineri pe care i-am cunoscut, cu alte biografii laîntre...

Le examinez atent așa-zisele principii comune, nescrișul lor cod de comportare. Ce vor, în fond, ce urmăresc? Și ciudat, răspunsul nu se încheagă dintr-odată, oprî într-un hățîde de cuvinte sfîrtoare, surugate ale unor altor principii născute în condiții străine nouă... Trep-

attitudini care fac dovada unei personalități mai pregnant chiar decît declarațiile de principiu. Există norme etice de comportare cotidiană a căror încălcare este, uneori, mai șocantă decît un oarecare act de huliganism. Am încercat să fac un inventar al tuturor elementelor componente din manifestările acestor tineri. Totul era o poză, o impoștură în care se complăceau ca într-o haină murdară dar comodă. Un huliganism interior, ușor comutabil în acte antisociale, o violență disimulată își făcea loc în ceea ce ar fi trebuit să se numească „principiile lor de viață”. Un snobism ieftin și neavenit, contrar oricărui argumente laîntre, îl îndemna să culeagă, nici măcar să se documenteze, elemente străine oricărei etici natale.

Viața lor, la acești 18 sau 20 de ani, avea, prin prisma existenței lor actuale, toate șansele de a deveni o eroare, o gravă mistificare. Ceasurile unei zile bat sec și inutil pentru membrii grupului: strand, întîlniri, dans. Cîțec rar o carte serioasă ar unii dintre ei, amator de pictură „abstracționistă” nu auzise niciodată de Picasso sau Tulescu.

Mi-am amintit, punct cu punct, programul lor: excursiile în comun este singura acțiune rezistentă. Dar pentru a pleca în excursie trebuie să te numești neapărat „hippy”? Cine-întredecă să fie prieteni, să se întîlnească, să se dezbată împreună dar fără să așteze la coada bunelor lor intenții tinicheaua identită și falsă a acestui cuvînt „hippy”? Colectivitate stimulează, în general, aptitudini, inițiative, promovează înalte concepții de adevărată prietenie și solidaritate. Dar nu o asemenea solidaritate opusă bunelor conștientizări sociale și fignitorii prin componența și atitudinea membrilor ei. Scuturări de lanțură prezentării, de limbajul de mahala pe care îl cultivă, semnele particulare ale fiecăruia dintre ei și dispar sub un norman de superficialitate și grosolanie.

Nu am putut așta pînă la urmă. La fiecare întîlnire mai apăreau cîțiva, care mai de care mai caricaturizai prin tinuță și comportare. Siliciu zis „Bizantinul” cu o clare de păr negru recărsîndu-se peste gulerul unei cămăși insolubile, Emil, Daniela — cu fusta indecent de scurtă și cu ochii încondeiați ca o iocană, Justu — cu părul copșit, Bogdan, elev la Liceul „Al. I. Cuza”... Observam, pe zi ce trece, puterea de profierare a acestei imi-

sonajele reprezentative ale acestui grup atît prin înfățișare cit și prin atitudine, îmi explica cu lux de amănunte „filozofia inutilității”. Declara se că nu-i place să muncească, și că s-a hotărît să trăiască, atît cît se poate, pe spatele părinților care, prin situația lor socială își pot permite să-l întrețină. (Tatăl său este șeful gării unui mare oraș, așa afirmă el). Cu o scripire de obiectivitate, mărturisează că părinții, care nu l-au îndemnat niciodată să facă ceva, oferindu-i totul de-a gata, l-au „ajutat” să-și formeze o asemenea concepție.

— E comod să n-ai nici un fel în viața... mi se destăinuie, dar simt, sub platoși de teribilism ridicol, propria-i dezamăgire.

Nu e singurul care gîndește așa. Cei alții, chiar dacă nu știu să-și concretizeze atît de plastic „filozofia”, procedează totuși, conform ei. Lipsa de preocupări serioase, nepuțința sau veada cîntă de a-și canaliza energia pe alte căi, de a găsi un alt sens cîrtei lor este cea mai certă dovadă a practicărilor unor concepții periculoase, nocive. Rădării, ca bucrupie, într-o generație dăruită tructiei, acest „hippy” cicăză o atmosferă de ne-a obișnuit cu entuziasmul, cu optimisml și cu simțul acut al responsabilității sociale.

Nu numai ostentativitatea lor mi-a dictat retinerile față de ei, ci și primul rîd sentimental dureros că există, totuși, tineri pentru care merita vîrstă de 18 ani este apogeeu inutilității, al ineficienității lor umane.

Mulți oameni maturi care se opreau să comenteze apariția lor, exclamau: „Ce t-oș mai tunde și i-aș trimite la muncă!”

Sincer, cu o adevărată repulsiune pentru alșul de prost gust, al înlășării lor, și exprimam, în fond, senzații necesare actiunii de desintoxicare a cotidianului, de dispariție a unor pte cenșii pe emblema tineretului nostru... Mediocritatea, complacerea în snobismul ieftin al unui grup care rețea muncă adevărată și în concepția cărua conșțiu elementare loc de principii — iată ce nu pot admite oamenilor, iată ce tineretului nostru respinge.

Se afirmă adesea că tinerii sînt cei care recepțiază primitivul, care-i preiau și îl filtrează prin principii lor personalitate, dîndu-i consistență și relief. Dar nou, cînd apare ca o postură deranjantă, ca un surrogat minor al unor esențe străine, decine retrograd și absurd, împingînd înapoi toate cîștigurile civilizate. Pentru cei cîțiva zece de „hippy” autoloni pe care i-am cunoscut

Ca un adevărat „cascador”, Niki H. își arază drepturile unui șef, renunțînd la principii „iu și tîmegă o floare”...

sensurilor că, poate trecă și prin asemenea dozechilire, asemenea devieri de la ceea ce, îndoibyte, se consideră a fi non-conformismul tineretii. Am acceptat, cu de la mine putere — și nu știu dacă n-ar trebui să mă îndoiesc de această încredere a mea — că anii pe care-i au pot rîdi și altceva, mai reprezentativ pentru ei, că toți se pot regăsi pe alte coordonate, aruncînd holostul unui mod de viață străin nouă, jignitor pentru ei. Am acceptat, în fine, că fiecare ar putea înțelega pericolul pe care-l încumbă aceste aparent mărunte gesturi de încălcare a eticii noastre sociale, eroarea fără șază a unor atitudini și comportări nedemne, care sîmșesc indignarea oamenilor.

Le-am dat tuturor, această posibilitate de a-și revizui cu atenție, cu sinceritate, bagajul de concepții cu care pornesc în viață, de a-și recupera prețiosul timp pierdut, de a găsi, cit mai repede, drumul drept alături de colegii lor de generație...

TELEVIZIUNE

Table with TV program listings including titles like 'Lanternă magică', 'Tele-jurnalul de seară', and 'Reportaj în Tara Birsei'.

CINEMATOGRAFE

Table with cinema listings including titles like 'Aventurierii', 'Piramida zeului soare', 'Duelul lung', and 'Fata din sat'.

Advertisement for 'OCHI doctorului KING' featuring a large eye graphic and text about eye care and contact lenses.

respiratie ar putea să-l dea de gol. Cineva intrase... închisese ușa în urma sa. Fașă celui care intrase erau mol, ca de piscină. Roman își simți înăma bîndu-i cu putere, gata parcă să-i spargă coșul pieptului. Tom se apropiase de debara sau nu era decît o simplă senzație. Îl fulgeră un gînd: „Traian Grigorescu îl virise anume în debara asta, știind că primul lucru pe care-l va face Tom, va fi să umble la ea”. Roman duse mîna la revolver, gîndind cu luciditate — prima lovitură va fi și cea hotărîtoare. Tom, într-adevăr, se apropiase de ascunzătoare, dar ca să răsucescă un comutator. O lumină slabă se aprinse în încăperea. Roman răsufli ușurat. Abia acum descoperi cit de bun era „siciul” recomandat de „Aristotel” — omul cu idel! Debaraua avea cîteva crăpături prin care se zărea, zăbrălit de lumină, interiorul camerei. Își „lipi” ochii de linile acelea de lumină. Tom trecu de cîteva ori prin raza sa vizuală. Nu-l zări chipul — așa ceva era imposibil — ci numai părți ale trupului său masiv. Un timp, nu mai zări nimic, în schimb îi auzi mișcările. Roman răsufli ușurat, „Aristotel” nu-l mințise. Presupunea că Tom umbla la sobă. Putin mai tîrziu, prinse clinchetul unor chei... deschidea caseta. Minutele se surgeară la fel de încet și epuizant. Abia acum, cînd Tom umbla la caseta, Roman își amintă de Răscanu. Bătuse și ceasul lui; urmie să intre în scenă dintr-un moment într-altul. Prea întîrzia pușînd în primejdie realizarea planului de acțiune. Cit timp trecuse? De acolo, din ascunzătoare sau sufocantă, i se păru că trecuse îngrozitor de multă vreme. Tom închise caseta; auzise distinct cum lăsase capacul metalic să cadă... Decidat, cineva ciocnă la ușă. Roman strînce revolverul. Nu se îndoaia nici o clipă că la ușă se afla Răscanu. Tom încrămeneșe. Ciocnîturile se repetară. Roman îl zări pe contrabandist trecînd prin fața debaralei — se îndreptă spre ușa cu aceiași pași de piscină. „A sosit și clipa!” își spuse Roman. Ciocnîturile din ușa îl răsunară în urechi ca niște tunete asurzitoare. „Cine-i?” întrebă Tom prevăzător. Cel de dincolo de ușă nu răspunde; apucase clanta și acum o ținea. În clipa următoare, Roman deschise ușor ușa debaralei, cîșînd în spatele contrabandistului. Întinse arma în direcția acestuia și rosti calm: „Deschide ușa!” Tom zăcni răsucindu-se speriat spre necunoscutul răsărit în încăperea ca prin farmec. Văzu arma îndreptată spre pieptul său — Deschide ușa. Tom! Îl sfîștu Roman cu o voce pe cit de sfîtoasă, pe atît de dezarmantă. Ai căzut, Tom. Deschide!

Fără a-și lua ochii de la Roman, Tom răsuci cheia. — Răscanule, stai! Roman, poți să îmi dai un semn? — Ușa se deschise și Răscanu își arată fața transpirată. — Uf! Îi întîmpină Roman oftînd. Credeam că nu se mai termină. Mi-era teamă c-o să întîrziu... II Ora 00.15 Roman nu putea suferi lumina rece a neonului. Era puternică și obstolore. Simtea cum pleoapele îi devin grele și cum somnul îi dădea tîrcoale. Își ridică privirile și începu să-și studieze adversarul: „Nu, nu-mi va fi deloc ușor, își spunea. Expresie inteligentă, ochi violenți... bărbie energică”. Rămăs în picioare în mijlocul încăperii, așteptatul se lăsa studiat. Nu descoperi pe chipul său nici o umbră de îngrijorare. — Pomenesci că și așa o să învoce pe maiorul Sturcea... Pare mai curînd plictisit decît neliniștit! Așteptatul se lăsa cînd un picior cînd pe altul. — În linistea încăperii, se auzea biziitul uniform și nesuferit al lămpilor cu neon. Lîngă caseta de fier confiscată în locuința lui Traian Grigorescu, se găseau cîteva obiecte ale așteptatului. Printre ele și buletinul de identitate al acestuia. Roman se așeză la birou, luă buletinul și-l cercetă. „Lăptoiu Petre, recită căpitanul în gînd, născut la Găești, 4 iulie 1920, domiciliul: Constanța, str. Rozelor nr. 23... Aduciindu-și parcă aminte de ceva, Roman își scrută din nou „captura”. Acesta își încrucășese brațele, arătîndu-se indiferent față de tot ce întreprindea anchetatorul. — Unde domicilezi? fu prima întrebare a lui Roman. — În Constanța, str. Rozelor nr. 23, așa cum de altfel și scrie în Buletin, răspunde așteptatul în silă. „Aristotel” îmi vorbise de un alt domiciliu al lui Tom își amintă Roman, București... naveta cu avionul... Profesioniștea dîmțite? se răsă Roman la așteptat. Unde lucrezi? — La O.R.A.C.A. — Dobrogea. Achizitor. Glasul egal al lui Lăptoiu Petre zis Roman, trăda un calm imperturbabil. Aveți acolo pe masă toate documentele. — Nu se teme. Sîă calm în fata mea, că și cînd nu eu l-aș fi înghîțat, ci el s-ar fi prezentat la mine, la miliție, de bună voie, să-mi cerșă ceva. Și acum așteaptă să-l dau acel ceva și să plece”. Luă un act, îl despătură. „Se adevărește prin prezen-

ta că tovarășul Lăptoiu Petre este salariatul întreprinderii... citi Roman pe sîrite, impudentul să achiziționeze... Cercetarea actelor prezentate de așteptat îl enervară. „Să nu-l fi știut Traian Grigorescu domiciliul, locul de muncă? se întrebă frecîndu-și cu palma creștetul. E greu de crezut. Poate că nu e Tom. Imposibil! Corespunde și cu semnalmentele furnizate de Jugănarul. Ei, drăcie!” — Perdelele de la fereastra deschisă a cabinetului se umflară și o boare răcoroasă năvăli în încăperea. Înfiortat, Roman se ridică brusc. Așteptatul tresări și trecu de pe un picior pe altul. — Care-i cheia casetei? întrebă Roman luînd de pe birou un lanț cu vreo zece chei. Așteptatul nu apucă să răspundă; în cabinet își facu apariția locotenentul Răscanu. Era vesel, surzător, iar nodul lui Adam, la ora aceea de noapte, i se păru lui Roman mai mare și mai jucăus ca niciodată. Îl raportă căpitanului din priviri că totul e în ordine. „Îți mulțumesc”, îi răspunde tot din priviri, bucurîndu-se. — Deci, care-i cheia casetei? — De la lanțul cu chei, privirile căpitanului se îndreptară spre chipul rece și indiferent al contrabandistului. Un timp, se măsurară în tăcere. Decidat, Roman observă o schimbare în expresia celui alături și o vagă presimțire își croi drum în sufletul său. — Aș vrea, murmură așteptatul, cu o voce de nerecunoscut... un... Singeleți îl pleri brusc din obraji... O paloare cadaverică se întindea cu repeziune pe chipul lui. Mai apucă să spună: „Apă!”. Ochii îi se făcură marți, sticloși apoi înghețari. Căzu la poade, de parcă o mîină nevăzută l-ar fi frînt dintr-o lovitură fulgerătoare. — Apă! strigă și Roman repezindu-se la trupul prăbușit al așteptatului. Răscanu apucă de pe o măsuță o cană cu apă și o vîrsă pe fața galbenă a lui Tom. — A lășinat, fu de părere Răscanu. Roman se aplecă peste trupul mătăhălos al contrabandistului, cercetă ochii sticloși și sopți: — Nu, n-a lășinat, a murit! E mort... — Îți dai seama ce spui? se îngrozî Răscanu. — E mort, repeta Roman abia auzit. Cheamă doctorul... Desi e tîrziu... e prea tîrziu... După toate astea, a avut un atac de cord... (VA URMA)

VARA SIDERURGIEI NOASTRE

moment dintre cele care compun fluxul siderurgic. Interesant e, în legea sunetelor, că omul care lucrează cu cifre se numește Tifrea. E calm, nu poate trece peste niciunul din cei 14 kilometri de benzi transportoare, și insistă asupra fiecăruia, precum insistă asupra viziunii de ansamblu pe care trebuie să ne-o creăm despre neîntrerupta mișcare a materiei.

— Noutatea acestui combinat față de celelalte, este că obiectivele sunt așezate în flux perfect. Se crează deci o mișcare neîntreruptă a materiei. Se crează deci o viteză neobișnuită, o circulație pară naturală a materiei, o industrie modernă.

— Puteți numi momentele acestui flux?

— Depozit de materie primă, plus furnal, plus oțelărie, plus laminorul Slebing, plus...

Faze ale aceluiași proces de supunere a materiei, de domesticire a ei, prilej și pentru noi de a înlocui uimirea cu curiozitate, de a determina în noi clipa înțelegerii.

Nici nu vă puteți imagina, continuă Ion Tifrea, ce luresc de necesitate a fost aici din marte până în iunie. Era o febrilitate neobișnuită. Oamenii intraseră într-un consens, într-un ritm, într-o emoție, excepțional de unitare. Cel mai greu lucru era armonizarea tuturor eforturilor. Conducerea ministerului a coordonat atent și pe constructorii și pe beneficiarii. Se întocmise cite un grafic de urmărire pentru fiecare sector. Au avut loc foarte puține ședințe, nu mai vorbesc de efortul oamenilor care zeci de ore n-au plecat de la locurile de muncă. Și, vă rog notați, vă spun ca beneficiar asta: între constructorii puteau fi văzute figuri de eroi. Simțeam cu toții o atracție către împlinirea acestui combinat și pot mărturisii că la această atracție contribuia noutatea și amploarea lucrărilor. Aveam cu toții sentimentul că facem un lucru care nu s-a mai

făcut. Simțeam cu toții un imbold, unul de la altul.

O STARE DE SPIRIT SPECIALĂ

Ne depărtăm o clipă de vorbele acestui om și încercăm pe cont propriu să recompuem acea atmosferă patetică, despre care ne vorbește. Ideea ne urmărește, oriunde mergem în combinat. Da, se născuse o stare de spirit specială, o stare de spirit proprie marilor înfăptuiri. Se născuse o stare de spirit cu reperculsiuni vizibile în spațiu și în timp. Așa s-a întâmplat probabil totdeauna în preajma acelor evenimente care au schimbat nu numai geografia unor locuri, ci și istoria lor. Un monument comun, dar un monument de viață nu de moarte, un elogiu obșteșc, dar nu în defavoarea personalității, ci spre slava ei, căci sînt împrejurări în care renunțarea la individualismul mărunț, înseamnă de fapt, regăsirea persoanei în orbita supremă a obștei. Pe pereții, pe furnalul, pe lingourile, pe toate dimensiunile acestui combinat, nu s-a semnat nimeni. Dar ce semnătură ar fi putut să se facă vizibilă? Și, la ce? O stare de spirit specială, o stare de spirit în care cele neobișnuite devin firești. O stare de spirit compusă din patos, din dăruire și din luciditate. O emanatie a inteligenței, o solidaritate sentimentală și o plasare decisa pe curgerea sensului. Dar, justificarea acestei stări de spirit nu trebuie căutată numai în afară, în amploarea și noutatea celor ce se întimplă, ci și înăuntru, în conștiințele constructorilor, în tot ceea ce înseamnă aici ființa noastră materială. E o chemare launitate, e un plus de vitalitate, e simțământul că tot ceea ce se întimplă, se întimplă în favoarea substanței careia îi ești fiu și pe care o reprezintă. Și mai e ceva. Vocația de constructor a acestor bărbați. Și mai e încă ceva. Vocația modernității.

CE SĂ FACEM? FACEM FONTĂ!

Se numește Ion Vasile, este inginer șef de schimb la furnale, are 34 de ani. A fost oțelar la Reșița, a terminat acum doi ani facultatea și a fost repartizat aici la Galați.

— Ce faceți, tovarășe inginer?

— Ce să facem? Facem fontă!

Ne aflăm la tabloul sinoptic al furnalului de 1.700 mc. Cunoaștem în fiecare fracțiune de timp situația furnalului, pulsul fontei. Ce esențializare și acest tablou sinoptic! Aproape că nu mai înțelegi nimic. Totul pare arbitrar, parca nu are nici o legătură cu realitatea. Așa se vor fi uitând unii oameni peste literatura noastră, cum ne uităm noi acum peste acest ermetic tablou sinoptic. Care e codul lui? Ce reprezintă ducele acela de fulgere,

luminile care cară semnale de culoare pină colo? În sfârșit, bine că e un om aici și putem folosi, în traducerea sa, înțelesurile acestui tablou.

— E o instalație complicată, cu un înalt grad de automatizare. Dificultatea vine din noutate. De

rele noastre intră în sistemul lui de referință.

NICI UN MINUT FESTE CIŢICEZI

Corneliu Hristache are 23 de ani. Oțelărul de acum ridică și

ADRIAN, PĂUNESCU

AER ENORM

Dacă trece o pasăre peste flacăra, și dacă arpile-i ard,

și dacă singele i se-nfierbintă, și dacă ea continuă să zboare,

și dacă ea începe să și spună cite un cuvânt,

atunci eu sint pasărea, eu sint aprinsa pasăre,

care-și atinge focul moștenit, de apa Dunării și arde

de apa Dunării și se-nfierbintă,

de apa Dunării și zboară, de apa Dunării și spune.

O, pasăre din soarta mea,

o, flacăra din drumul meu, îmbrățișăm alături, acum, aceste lucruri ce-și cresc însemnătatea în roua vechului.

Sint pasăre arzind pe visul Dunării,

la ora cind metalul se destruzeste albi, și sint sub mine aerul enorm

blind coborîndu-și fii, pămîntul, Dunărea.

CONSTANȚA BUZEA

MOTIV

La temelia cetăților, dulcele pînii pămînt, Spice zădite, spicul Ana și spicul — Manole La temelia iubirii, în neînșcare, plînd Mărul ce neagă cu singele lui paradîsul.

Ca trecător și de preajmă acestor fapte adaug Cuvintele mele mirate, cuvinte puține, sărate, Pămîntul se schimbă, pămîntul se naște și cere vecinătate

Focului, Dunării spre a forma trinitatea Pămînt, apă, foc.

Și, în centru un ochi cunoscut, nevăzută și văzută, Un ochi de bărbat, un cap de bărbat, mingind

Cu coama umblată temelia cetăților,

Și eu gura-ncredind — prin oțelul aprins, Gustul dulcelui pînii pămînt.

MONOLOGUL UNEI COINCIDENTE

„Mă numesc Ștefan Pileandră, m-am născut la 8 iulie 1943, sint membru de partid de o

Și, notînd acestea, robiți de semnificații, în vreme ce lăterele se așează una lângă alta, ne dăm seama că la Combinatul siderurgic din Galați oamenii își văd de treburi, dezinteresați de glorie, turburați de sensul muncii lor, de noutatea și amploarea acestui fapt care a căpatat numele generic de Combinatul de la Galați, în ureșul, în starea specială, în emoția acelei zile cînd un ritm stăpînea toate întîmplările, toate viețile, toate gesturile. Așa se ca fi întimplat probabil și cu Mîtușii Carpați cînd se vor fi decis să fie așa cum sint astăzi. Căci, în afară de senzația vie a unui univers complet, la Galați, mai ai senzația, la fel de vie, a unui univers definitiv. Acestea s-au întimplat la începutul verii anului 1968 și continuă în mijlocul acestei veri pe care o vom intitula: vara siderurgiei noastre.

DOBÎNDĂ

Gospodarii am fost totdeauna noi, românii, dar astăzi sintem gospodarii unei substanțe mai mari și mai profunde. Priveste Galați și umele-te de sentimentul răminerii noastre. Onorează cu un cuvînt faptul că oamenii acceptă anonimul și sacrificiul muncii de fiecare zi. Dar pricepe că dobînda e mai deasă în timpul care va trece și că acolo numele se dezvăluie în patosul unei întregi națiuni. Prea puține sint locurile de pe lume în care vocația unei colectivități s-a transpusă limpede. Aici la bordul cîmpiei Dunării, vocația noastră de constructori, de gospodarii și de

oameni moderni se dezvăluie deplină. E o tentativă izbîndită de proiectare a destinului nostru de mine. Iar înăuntru, în oameni — satisfacția, și expresia unei înfăptuiri extraordinare. Spunea cineva: „Nu știu dacă în cîntă voi mai avea norocul să mai prind o treabă ca asta”. Desigur, va mai prinde. Sint atitea de făcut. Dar e, aici, în această frază, cuprinsă teama naturală a omului că viața lui e prea scurtă, pentru a i se putea întîmpla, două, ori mai multe astfel de întimplări. Vasăzică, aceasta este vara siderurgiei noastre. Cine și mine, în viitor va putea descifra în înfăptuirea definitivă patinată de vreme a acestui combinat, eforturile, fizionomiile, gesturile, vorbele, destinele oamenilor care firesc sau cu sacrificii au întemeiat în 1968 anotimpul matur al oțelului românesc, vara siderurgiei noastre?

E o fericire extraordinară pentru un scriitor să-și atîngă rădăcinile de temeiul unei astfel de cetăți. E o fericire și o vanitate să alături biografiei tale trecerea ta pe acolo pe unde materia și-a definitivat relieful, pentru o lungă vreme.

Nu știu dacă scriitorul poate și trebuie să-și construiască opera în jurul unui fapt întimplat, ori al unei industrii. Dar sîm că opera lui va voi să repete în spirit, dimensiunile prezentului monumental.

ADRIAN PĂUNESCU
ION CUCU

PATRIA SIDERURGIEI

Combinatul siderurgic de la Galați are în primul rînd o semnificație de „patrie”. În sensul fundamental al noțiunilor, care indică faptul că mărginesc și conțin ceva, determinînd, în același timp, conținutul lor în mod esențial. A fi în patrie înseamnă într-o accepție riguroasă a gândii avînd concept, procese dificil, prin care spiritul se regăsește în fenomenologia lui. Siderurgia românească se află la Galați în patria ei, iar cei care o reprezintă — muncitorii, tehnicienii și inginerii sint conștienți de faptul că poziția lor națională creează, dă sens unui efort colectiv. Ei știu că gestul lor înseamnă faptă, originară, născătoare de realități unice. La Galați te afli în centrul unei galaxii industriale care a explodat, favorizînd o triumfătoare expansiune.

Patria înseamnă apoi un concept spațial, o extensie inefabilă, care-și pune amprenta pe tot ceea ce este, de la firea oamenilor pînă la caracterul producțiilor sale. La Galați spațiul este dezmarginat. O foamă uriașă de orizonturi a prezidat construcțiile sale. Ele s-au întins și se întind mereu, apropiate de pămînt. Iă sind cerul înalt Hale fără seamăn, benzi rulante între colosi de beton, coridoare din metal, coridoare. Alabastru, mult alabastru. Și din noi corpul întins al unei hale din care se simte trădăciunea celorlalte nivele de lucru.

În al treilea rînd patria înseamnă un cosmos moral. Cea gălățeană îl constituie armonios, punînd munca în centrul său. Unul dintre inginerii din conducerea combinatului spunea că orgoliul muncii devinise alt de mare aici înțelegîndu-se că orgoliul de sacrificiu. Oamenii erau capabili de eforturi neobișnuite, fără a înșerca măcar o clipă gîndul că îndeplinesc ceva ieșit din comun. Se muncea, atîta doar, cu tot ceea ce implică acest cuvînt. Muncitorii de acolo știu un singur lucru: că așa trebuie, că și-au făcut datoria. Dar nu este oare concepția care stă la baza tuturor realizărilor mărețe ale omului?

Prin halele Combinatului siderurgic am întîlnit niște pămînteni în costume de astronauti, cu bluze colorate și căști albe. Aveau în ochi o lucrare frumoasă, iar pe umerii lor mi s-a părut că văd praful lunar.

AUREL DRAGOȘ MUNTEANU

Ing. Ștefan Pileandră

(Urmare din pag. 1)

cititorilor. Mărturisind că uimirea noastră, față de vreo construcție piramidală, n-ar fi mai mare decît aceasta cu care trecem prin fostul cîmp de lîngă Galați, bătut cruciș de viituri și asprit de soare, unde acum ca o ciudată și enormă vegetație, se întimplă geometria hiperbolică a celui mai mare Combinat siderurgic din România. Dar, în fine, uimirea este cît este, pe urmă, se frînge și realitatea ne convertește la firescul ei, spre

luare aminte, spre înlocuirea sintezei cu amănunțirea și cu extragerea din amănunțirea, abia mai lîrziu, a sensului general.

NEÎNTRERUPTĂ MIȘCARE A MATERIEI

Se numește Ion Tifrea, este director tehnic cu probleme de investiții. Ne impresionează prin atenția pe care o acordă fiecărui

Corneliu Hristache — oțelar

„ZIUA CONSTRUCTORULUI“

„Ziua Constructorului” din acest an are, pentru muncitorii, tehnicienii, economiștii și inginerii întreprinderilor din sistemul Direcției generale de construcții-montaj a Consiliului Popular al Municipiului București, o semnificație deosebită: împlinirea a 10 ani de existență a D.G.C.M. În legătură cu acest dublu eveniment am adresat câteva întrebări tov. ing. OCTAVIAN BIRSAN, directorul general al D.G.C.M.

— Alături de muncitorii cu ani mulți în meseria de constructor, pe șantierele Capitalei întîlnim, pretutindeni, un mare număr de tineri. Ce ne puteți spune despre activitatea lor, despre contribuția pe care o aduce la realizarea sarcinilor ce stau în fața întreprinderilor?

— Munca în construcții nu este, după cum se știe, o muncă ușoară. Ea are însă un farmec aparte. Poate că acesta provine de la individualizarea strictă a produselor (blocuri, străzi etc), astfel încît fiecare muncitor poate spune cu precizie și mai lîrziu: „La acest bloc am lucrat și eu”. Sau poate că el este dat de dimensiunile mari, grandioase ale lucrărilor în care se manevrează cantități uriașe de materiale. Ori, după cum se știe, tineretul nostru este atras prin tradiție de marile șantiere. Sau poate că toate laolaltă exercită o atracție de magnet asupra multor tineri.

Pe șantierele întreprinderilor de construcții-montaj și în întreprinderile de materiale de construcții lucrează în prezent peste 12.000 tineri. La Centrul Școlii Profesionale de construcții-montaj de pe lîngă D.G.C.M. și în liceul industrial de construcții înaltă mesteria sau se pregătesc să dețină tehnicieni un număr de 3.314 elevi.

Întreprinderile și D.G.C.M. se străduiesc să le asigure condiții cît mai bune de muncă și de înșurare a meseriei. Și ei răspund

cu deosebit entuziasm acestei griji. Peste 1.500 de tineri se evidențiază lunar în diferite acțiuni de creștere a producției, a productivității muncii. Mulți urmează diferite cursuri de creștere a calificării, unii dintre ei fiind electi ai cursurilor seiale din învățămîntul tehnic sau de cultură generală.

Educați de organizațiile de U.T.C., tinerii din întreprinderile D.G.C.M. își tubesc meseria, sint disciplinați, profîind certitudinea

spectacole cu peste 11.200 de locuri, icetele de alimentare cu apă și canalizare, drumuri.

Producția materialelor de construcții din acesti ani atinge cifre impresionante. Iată a mai sorbi de faptul că an de an se investesc depășiri substanțiale. Producția valorică în sectorul de construcții-montaj a crescut de 4,15 ori, iar în sectorul de materiale de construcții de 4,37 ori. De menționat că această creștere s-a obținut în principal pe seama

ductivității muncii îl constituie preocuparea permanentă a întreprinderilor și a Direcției generale pentru transformarea operațiilor ce se execută pe șantiere în operații de montaj, strănuind execuția diferitelor elemente de construcție din șantier, în fabrică, ateliere, poligoane. Această preocupare — ale cărei rezultate pînă în prezent se concretizează în aceea că în anul 1968, din totalul blocurilor ce se vor realiza, 59 la sută vor fi exe-

MOMENT BILANȚIER PE ȘANTIERELE CAPITALEI

Interviu cu ing. Octavian Birsan,

director general al D.G.C.M.-București

sporirii productivității muncii — cu 116 la sută în sectorul de construcții-montaj și cu 180 la sută în cel al materialelor de construcții — intrucit numărul muncitorilor a rămas din 1960, practic, constant în ambele sectoare. Creșterea productivității muncii este rezultatul procesului larg de industrializare și mecanizare a lucrărilor care s-a desfășurat pe șantierele și în întreprinderile D.G.C.M. în acești ani. Este vorba, în primul rînd, de mecanizarea lucrărilor care cereau un volum mare de muncă.

Un alt factor al creșterii pro-

cutate prin metode cu un mare grad de industrializare — panouri prefabricate mari, cofraje alunecătoare, cofraje metalice mari — va continua tot mai intens.

Trebule să arătăm că în condițiile unei insuficiente miini de lucru în construcții, singura cale pentru realizarea sarcinilor tot mai însemnate ce stau în fața noastră, rămîne creșterea productivității muncii prin industrializarea și mecanizarea lucrărilor de construcții.

— După cite stîntem informații,

Directia generală desfășoară și o activitate pe plan internațional. Ce ne puteți spune despre aceasta?

— Urmind indicația conducerii de partid de a dezvolta activitatea de export a propriilor produse în vederea creării de fonduri suplimentare pentru dotarea întreprinderilor D.G.C.M. cu unele, dispozițiile și utilaje moderne, începînd din anul trecut exportăm o serie de produse ale întreprinderilor de materiale de construcții cum sint: dale mozaicate, obiecte din sticlă metalizată, produse sanitetice, produse din lemn etc. Acestea sint exportate în nouă țări, dintre care enumerăm:

Anglia, R. D. Germană, Elveția, R. S. Cehoslovacă, Libia, R. F. a Germaniei și altele. Da asemenea am încheiat contracte sau sîntem în faza de tratative avansate pentru executarea de lucrări de construcții într-o serie de țări în curs de dezvoltare. O altă formă de afirmare pe plan internațional o constituie colaborarea cu diferite țări în vederea realizării de utilaje moderne de mare capacitate. Consider că aceste legături constituie o dovadă în plus a aprecierii de care se bucură în străinătate tehnica construcțiilor din țara noastră.

— Cum pot fi caracterizate realizările anului 1968 și cum vedeți, în lumina sarcinilor Congresului al IX-lea și a Conferinței

Naționale a P.C.R. activitatea viitoare a D.G.C.M.?

— Cîntinul a pus în fața noastră sarcini deosebite. Pînă în 1970 ca trebuie să realizăm 85.000 de apartamente, 3.500 de locuri în săli de spectacole, 150 de locuri în grădinițe de copii, 330 km de rețele de alimentare cu apă și canalizare, 10.000.000 mp de drumuri și altele. Bineînțeles, că în mod corespunzător ca trebuie să mărim substanțial, an de an, producția de materiale de construcții a întreprinderilor noastre.

După cum se știe, D.G.C.M. execută în Capitală lucrări cu un mare grad de complexitate, a căror realizare va adăuga noi momente arhitectonice Bucureștiului. Este vorba de Centrul de televiziune — parțial intrat în funcțiune — Teatrul Național, Hotelul Intercontinental, numeroase instituții noi de învățămînt superior și de proiectare. Realizările semestriului I al acestui an ne îndreptălesc să apreciem că sarcinile puse de conducerea partidului în țara noastră vor fi realizate în întregime. Astfel, planul producției globale de construcții-montaj pe semestrul I 1968 a fost depășit cu 9,8 la sută iar productivitatea muncii cu 6,3 la sută, sectorul materialelor de construcții și-a depășit planul producției globale cu 4,1 la sută iar planul productivității cu 3,2 la sută.

Pomînd de la rezultatele obținute prin aplicarea studiilor ce le-am întreprins în cadrul acțiunii de organizare științifică a producției și a muncii, D.G.C.M. va lua o serie de măsuri privind îmbunătățirea organizărilor actuale și a metodelor de planificare și urmărire a lucrărilor, creîndu-se condiții pentru aplicarea cercetării operaționale și folosirea calculatorului electronic începînd chiar din 1969.

Sintem conștienți că îmbinînd experiența lucrărilor noastre cu cîntul tinerilor, care lucrează împreună cu ei, vom reuși să îndeplinim integral sarcinile pe care partidul ni le-a trasat privind construcția și reconstrucția Capitalei.

Combinatul siderurgic-Galați, furnalul de 1700 mc. Fotografii: ION CUCU

SATIRĂ • UMR • SATIRĂ • UMR • SATIRĂ

SATIRĂ

Aventurile profesorului KATTA și ale asistentului său STROPHA

de AUREL BARANGA

MOTTO: „Shakespeare a fost un impostor. A furat piesele unui dramaturg, Shakespeare, care, din această cauză a murit necunoscut.”

CAPITOLUL X

Intors din la un spectacol de teatru de mare succes, profesorul Katta spunea taciturn, spre totală nedumerire a lui Stropha. Asistentului îi mai răsunau în urechi aplauzele furtivoase ale unor spectatori fascinați, avea înaintea ochilor ridicările de cărbuni ce păreau să nu se mai sfirșească de la sfârșitul reprezentației înecându-se în furtivele și savantului. Ca de obicei, se sili să întrebe care era pricina nemulțumirii, așteptând ca maestrul să se explice singur și spontan, fapt care se și produse în clipa în care, instalat în fotoliul din spatele biroului, Katta își clarifică ideile. — El, Stropha, mărturisește, îi-a plăcut? — Ce, maestre? — Intrebarea, stupida în laconismul ei, avea o singură justificare: să-l facă pe asistent să cîștige timp. — Nu vorbește de plină. De spectacolul la care am asistat. — Nu, referiți-vă la jocul actorilor? — Nu. — La regia? — Nu. — La decoruri? — Nu. — La spectacolul dat de sală. N-ai văzut entuziasmul dezlănțuit, frenezia publicului, înclinarea lui, manifest exprimată, toate acestea nu-ți spun nimic, Stropha? — Ce să-mi spună, maestre? — Katta, îl privi cu compătimire atât de ofensatoare, încât Stropha plecă, umilit, privirile în pământ. — Ce dovedă mai elocventă că simtem într-o perioadă de profundă criză a artei, de mediocritate și de abdicare de la înaltele principii estetice decât faptul că am asistat la un spectacol de succes? Succesul, Stropha dragă, e stigmatul spiritului inferior, e marca definitivă a vulgarității, peceata lipsei de gust, sentință implacabilă a demisiei estetice. Pentru ca o operă de artă să fie cu adevărat operă și să adevărată, trebuie să se lovească de refuzul general, să nu placă nimănui. Și, fiindcă vorbim de teatru, de piese și de spectacole: să cadă. Da, da, Stropha, nu mă priveți cu ochii așa umiliți; numai atunci poți avea certitudinea valorii superioare, când vezi că o piesă e respinsă unanim și global. Ah, Stropha, labialul meu, ce păcat că nu poți înțelege, că ai rămas selavul ciorova erezii estetice. Vizez la un teatru de avangardă, dar de o avangardă absolută, împingând puritatea și intransigența artistică până la ultimele limite și consecințe, cu toate riscurile și cu toate sacrificiile. Vizez un teatru la care să nu vină nimeni, dar absolut nici un spectator. Deel un teatru fără nici un spectator — și ca lucrurile să fie limpezi, fără nici un scaun în sală. O asemenea trupă nici n-ar trebui să dea spectacole. Să repete doar. Da, da, Stropha, nu te arăta surprins. Un asemenea teatru n-ar trebui decât să repete, și în momentul în care și-ar da seama că se apropie de perfecțiune, să scânteie piesa de pe afiș. — Și cu ce s-o înlocuiească? — Cu alta. Nu uita Stropha: atingerea perfecțiunii artistice, e obligatorie să rămână doar un tel presimțit, un ideal necunoscut. În clipa în care perfecțiunea e atinsă se transformă în contrariul ei, și nimic nu e mai primejdios în artă ca iluzia desăvârșirii, conștiința realizării, sentimentul deșteptabil al implinirii. Deci, teatru la care vizez n-ar trebui să joace niciodată, și, din ce mă gândesc mai bine, poate că ar fi preferabil nici să nu repete. — De ce, maestre? — „De ce?” Cum „de ce?” La urma urmelor, nu e o trufie

inutilă să tîni spre ceea ce știți de la început că nu poți dobindi? De vreme ce știți conștient că perfecțiunea nu există, de ce să văzuiți la o himeră, la o fată morgana, înșelațioasă și peridă? De ce să reșeți, consumind iluzii și speranțe, creier și sentiment, cînd pleci la drum cu certitudinea că n-ai să loci? Ascultă-mă bine ce-ți spun, Stropha: marea teatru al avangării totale, n-ar trebui să joace, n-ar trebuie să repete, și, ca să-mi duc intransigența artistică până la ultimele concluzii: n-ar trebui nici să existe. Teatru! contestăți unanime, cel mai pur, cel mai liber, și, cel mai revoluționar, ca să-și exprime disprețul său total față de trăsăturile artistice ale contemporaneității, ar trebui să se distoie din chiar clipa înfățișării sale, ca un protest vehement împotriva succesului. La ce te gîndești? — Că Shakespeare, totuși, a repetat, a jucat și s-a bucurat de aplauze. — Taci, nenorocite! Habar n-ai ce vorbești. Știi cine a fost acesta „mare Will”? Citește motto-ul pus în fațeta capitolului sece și ai să te lămurești. Aparține lui Alphonse Allais.

„VASILE, lovește tu întii!”

De la început trebuie să specificăm că nu Vasile Pulpiță s-a inspirat din filmul „Fedy, lovește tu întii!”, ci filmul după Vasile. În această direcție există argumente zdrobitoare. Filmul a fost făcut acum 2-3 ani pe cît vreme Vasile Pulpiță a fost făcut acum 35 de ani, iar metoda, pentru că e o metodă, o aplică de acum 16 ani cînd a intrat în cîmpurile muncii (am folosit pluralul deoarece el a lucrat în mai multe locuri). Metoda „Vasile lovește tu întii!” a venit de la un banc. E drept că bancul e prost, dar din el s-a născut o idee uluitoare, care idee s-a materializat într-o metodă formidabilă. — Cu toate că bancul e grosnic, trebuie posedat pentru a se udea că și dintr-o proză se poate naște o idee bună. Cînd un bozer de-al nostru, trebuia să lupte cu un francez. A urcat omul în ring și în momentul cînd rețira a început, a auzit pe cineva de alături spunînd, un, deux, trois, ceea ce pe francezește înseamnă: unu, doi, trei. Dar Dumitru (așa îl chema pe boxerul) care nu știa franceză a înțeles că acel cineva i-a spus: „Hai, Dumitru, dă-i la troacă”. Și s-a repezit Dumitru asupra francezului și nu l-a lăsat decît KO. — De aici a tras Vasile Pulpiță genialele concluzii că cine lovește primul cîștigă. E și de atunci metoda: „Vasile, lovește tu întii!” e aplicată cu o perseverență diabolică în toate domeniile de activitate. De pildă, la birou (Vasile e funcționar principal) nu face nimic sau mai bine — și ține cu frunză cîntînd, dar ori de cite ori îl întrebă șeful: „Ce mai faci, nea Vasile?”, acesta nu răspunde niciodată: „Multumesc bine, sau mersi prost, ci: „Cu munca tovarășe!...”. La un aschenea răspune ce mai poate spune șeful? Chiar dacă avea de gînd să zică ceva, răspunsul l-a dezarmat, pentru că, Vasile a lovit primul. — Și te, de pildă, că șeful era o ușoară nevroză astenică și cînd acesta îl întrebă: „Cum stai cu lucrarea?” Vasile răspunde: „Am o astenie cumplită”. Șeful nu are ce face și răspunde: „Și eu am”. Atît îi trebuie lui Vasile ca să aplice locutura: „Eu, din cauza asteniei, tovarășe șef, am început să lucrez prost, nu mai am putere, în permanență sînt... cum să vă spun... timpit”. Șeful nu mai poate spune nimic. De ce? Păi dacă a zis că are astenie, înseamnă că a trebuit să recunoască, conform locuturii lui Vasile, că și el lucrează

VASILE BĂRAN

1. Peripețiile lui Tedi la mare

CROCODILUL

Cînd l-am văzut, povesti Tedi, eram mai mult decît speriat pentru că nu mi-puteam închipui în valorile-măști călare pe un crocodil. — Nu îți-e teamă? am strigat, dar el rîdea. Crocodilul avea capul urît și undeva, înapoi, l se vedea și coada, iar el îl sărea de după stîl vopsit cu galben și se vîrta și în gura lui și-l apuca de botul desenat și-l răsucea ca pe o jucărie de cauciuc. — De cauciuc? l-am întrebat. — Ei, tocmai asta am uitat să precizez, răspunde Tedi, că și crocodilul era de cauciuc.

MANECHINUL

Manechinul făcea, print-un zîmbet, reclama sivilor colorate și Tedi povestea că nu l-a trebuit mult pînă să și-l albă prieten și pleacă împreună la plajă. Fiește cu grijă că a doua zi să fie largi la locul lui, în vitrină. Am plecat deci noaptea, povesti Tedi, ba s-ar putea spune chiar că mi-l n-am plecat și că toate acestea s-au petrecut doar în imaginația mea, dar faptul e fapt: intrînd în apă manechinul se simți alit de bine și alit de ușor încît, uitînd ce totul de mine, se lăsa dus de valuri.

BURETELE

Uitat lîngă un zid, oricine și dădea seama că nu putea fi decît un burete uscat și că ar fi sorbit de îndată și pe nerăsuflata o picătură de apă dar n-avea pictoare. Tedi îl făcu pleoară și buretele se ridică pe ele ca pe niște catalage și supse totă apa dimprejur și se opri lîngă un lac și-l seacă și buretele se umflă și se avîrzi în mare și în locul valurilor rămase doar dunele de nisip și peștii care se zbăteau. — Oprește-te! îi strigă Tedi, dar buretele nu-l auzea sau se prefăcea că nu-l aude și Tedi îl tăie pictoarele și-l aruncă, înapoi, lîngă zidul aceluia. Deasupra, în praful alb, Tedi scrisese următorul avertisment: — Atenție! E un burete!

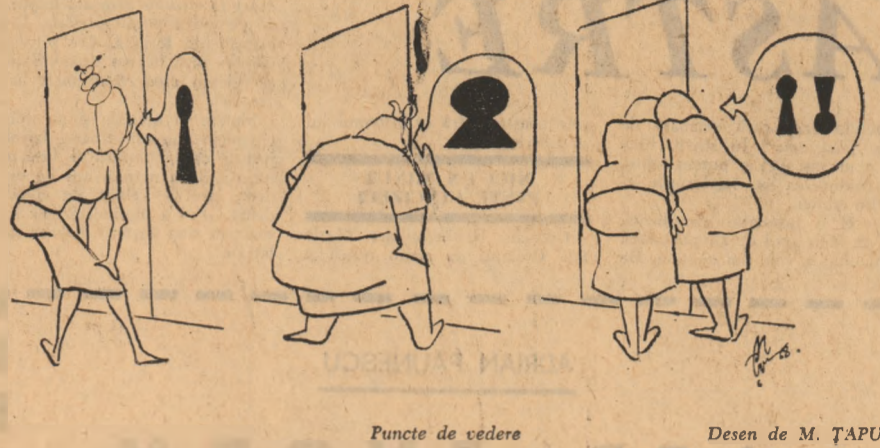

HIPPOCAMPUL

Și, în sfîrșit, povesti Tedi, am întîlnit și un hipocamp avînd capul asemănător celui de cal iar coada apucătoare. Bineînțeles că n-am să mă mai joc niciodată șah cu el.

Desene de DORIN DIMITRIU

POST SCRIPTUM LA...

Scoasă cu brutalitate de Arici din vizuina ei, Cirtîța se adresa Vulpii, responsabilă spațiului locativ din pădure. Cumdăra o ascultă cu atenție și compătîmire, făcînd din cînd în cînd „N! N! N!” Cînd reclamanta își încheie expunerea, responsabilă rămase pe gînduri, mușcîndu-și vîrful cozii. — Il evacua! hotărî ea în cele din urmă. Il evacua! cît ai bate din palme, păcătosul! Dar ce-i aici, sat fără cîini? Apropo, draga mea, ce părere ai, or fi existînd cumva sate fără cîini? — Nu știu, răspunde Cirtîța. Eu nu prea ies în lume, Dar nu cred să existe. — Păcat! oșta Vulpea. Ar fi fost o mare atracție turistică... În sfîrșit! Să trecem la acțiune. Uite, îți completez un ordin de evacuare... Va să zică... „Prin prezenta se soamează Aricil să elibereze în termen de 24 de ore domiciliul Cirtîței, pe care l-a ocupat în mod arbitrar. În caz contrar, va avea de suferit rigoroze legii!”... Așa... Acum stampila și gata... Poftim! — Ce să fac cu asta? întrebă Cirtîța. — Scrie acolo, în partea tipărită, nu vezi? — Nu vîd, eu sînt oarbă, știți... — A, da, oarbă ca o... ha! hă! Pardon, n-am vrut să te jignesc. Înminezi mata Aricilului ordinul și cu asta basta. — Cum atîcă hasta? — Adică el iese și mata întîri. Dar unde trîm? Intr-un sat fără cîini? Apropo, ce crezi, or fi existînd sate... A, mi se pare că te-am mai întrebat... Așa dar, e împede, nu? — Dar dacă nu vrea să plece? — Dacă nu vrea să plece? Vii mata înapoi la mine! — Și?

ARICIUL ÎN CASA CÎRTIȚEI

de NICOLAE MINEI — Să-ți fac alt ordin: evacuare în termen de 12 ore. — Dar dacă nu vrea nici atunci? — Nu-i nimic. Vii din nou. — Și-mi faceți alt ordin? — Exact! Vîd că ai prins mecanisumul după care lucrăm. Șase ore! Nici mai mult, nici mai puțin!

Duo „Poiana Țapului”

— Insistă, totuși, să-l primiți. Zice că e fostul coleg care v-a meditat în liceu în perioada co-rijenelor.

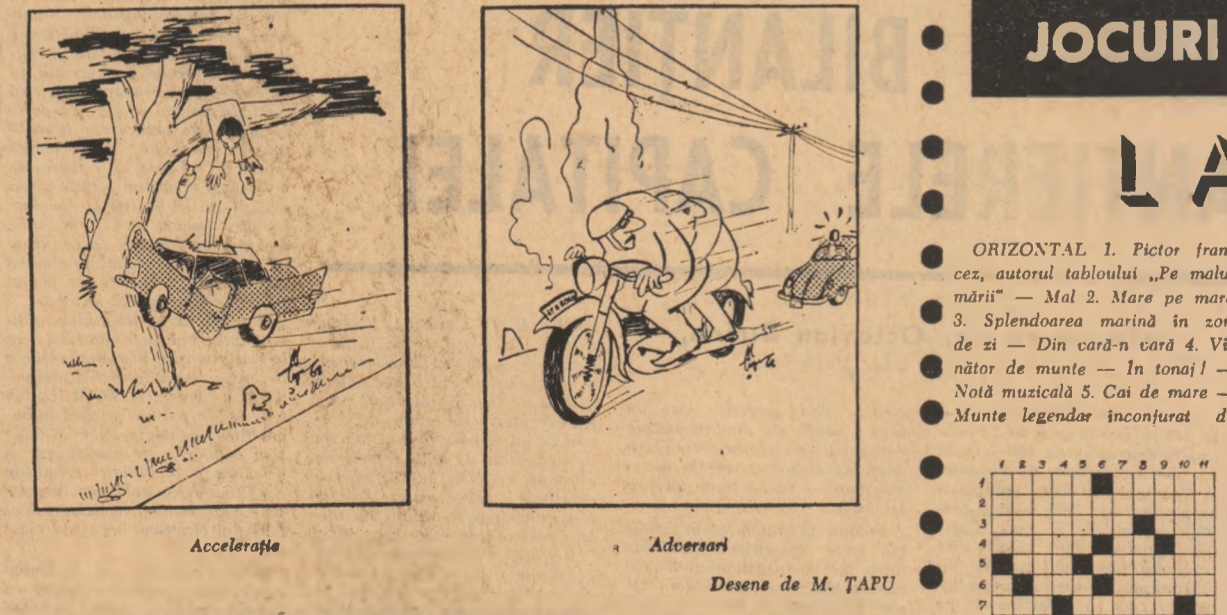
Desene de V. TIMOC

UMOR

ANECDOTE cu și despre englezi. Includes text about a gentleman, a lady, and a car accident, with illustrations of a car and a motorcycle.

D-ale automobiliștilor...

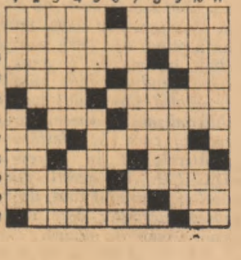

SATIRĂ • UMR • SATIRĂ

JOCURI • JOJURI • JOJURI

LA MARE

ORIZONTAL 1. Pictor francez, autorul tabloului „Pe malul mării” — Mal 2. Mare pe mare 3. Splendoarea marină în sorți de zi — Din cară-n cară 4. Vîdnător de munte — În tonaj! — Notă muzicală 5. Cai de mare — Munte legendar înconjurat de ape 6. Lampă de radio — Răi 7. Organizația Națiunilor Unite — Artificiu marin la Lido. 8. A spăla (reg.) — Întilnește marea la orizont — Lupi de mare (fig.) 9. Nacă — Mare pentru răfoi. 10. A impresiona în stil mare — La marginea mării 11. Autorul poemului simfonice „Marea” — Curbe! VERTICAL: 1. Refugiu estival — Se aruncă în valuri la o adică 2. Mare... mică în Bărăgan — O cursă prin apă 3. Pește mare de mare — În sipet! 4. Bloc de gheață călător — Nu se pe drumuri de apă 5. Merg la... mare — Palatul muzicii 6. Lei! — În largul mării! — Subsemnatul 7. Tărîmul însoțit al mării — Din nou 8. Caiet! — Marină

MONOVERB (3-7) ABDEFG IVAN I. ION

COMUNICAT

cu privire la cea de-a treizeci și cincea ședință a Comitetului Executiv al Consiliului de Ajutor Economic Reciproc

În zilele de 16 și 18 iulie 1968 a avut loc la Moscova, cea de-a treizeci și cincea ședință a Comitetului Executiv al Consiliului de Ajutor Economic Reciproc...

Comitetul Executiv a examinat problema prezentată de Comisia Permanentă C.A.E.R. pentru comerț exterior referitoare la rezultatele îndeplinirii protocoalelor privind livrările reciproce de mărfuri între țările membre ale C.A.E.R. și R.S.F.L. pe anul 1967...

Comitetul Executiv a examinat rapoartele Comisiilor Permanente C.A.E.R. pentru industria de petrol și gaze și pentru metalurgia neferoasă cu privire la activitatea desfășurată și activitatea lor de viitor.

Comitetul Executiv a adoptat activitatea desfășurată de comisiile permanente C.A.E.R. pentru industria de petrol și gaze și pentru metalurgia neferoasă și recomandări îndreptate spre dezvoltarea în continuare a colaborării țărilor în aceste ramuri.

Ședința Comitetului Executiv s-a desfășurat într-o atmosferă de prietenie și înțelegere reciprocă.

Tovarășul Gheorghe Rădulescu sa inapoiat in Capitala

Vineri după-amiază s-a înapoiat în Capitală, venind de la Moscova, tovarășul Gheorghe Rădulescu vicepreședinte al Consiliului de Miniștri, care a participat la cea de-a 11-a sesiune a Comisiei interguvernamentale româno-sovietice de colaborare economică și la cea de-a treizeci și cincea ședință a Comitetului Executiv al Consiliului de Ajutor Economic Reciproc.

La sosire, pe aeroportul Băneasa, erau prezenți Iosif Banc, vicepreședinte al Consiliului de Miniștri, miniștrii membri ai conducerei unor instituții centrale economice, precum și I. S. Ilin, însoțit de afaceri ad-interim al Uniunii Sovietice la București, și membri ai ambasadei.

Cu prilejul celei de-a 20-a aniversări a semnării Tratatului de prietenie, colaborare și asistență mutuală dintre Republica Socialistă Româna și Republica Socialistă Cehoslovacă

Cu prilejul celei de-a 20-a aniversări a semnării Tratatului de prietenie, colaborare și asistență mutuală dintre Republica Socialistă Româna și Republica Socialistă Cehoslovacă, ambasadorul Karel Kurka, a oferit vineri seara, în saloanele ambasadei, un cocktail.

Adrian Dimitriu, ministrul Justiției, Octavian Groza, ministrul energiei electrice, reprezentanți ai unor instituții centrale și organizații obștești, oameni de știință și cultură, generali și ofițeri superiori, ziaristi.

Cocteilul s-a desfășurat într-o atmosferă caldă, prietenoasă.

CONTINUĂRI

Studenții, arta și cultura

puns. Fiește, de-a lungul anilor s-a acumulat o experiență valoroasă, care contribuie substanțial la creșterea gradului de eficiență al sistemului nostru de educație.

Originalitatea activității extracurriculare dintr-o facultate, instituție sau centru universitar nu exclude însă posibilitatea unor utile schimburi de experiență între studenți din diferite țări. A cunoaște și înțelege ce este mai mare, frumos și nou, dincolo de hotare, în viața din realizările altora, a fi, în sfârșit, la limita, a asimila, însoțim, pentru un sistem de educație, a avea proprietatea de a-și lăsa în permanență personalitatea, de a fi totdeauna același și totodată în schimbare, totdeauna național și totodată universal, înseamnă, în ultimă instanță, a-și dovedi eficiența... Colegii noștri din alte țări au auzit deseori vorbindu-se despre studenții români, despre preocupările tinerilor din facultățile noastre în domeniul activităților culturale-artistice. E de ajuns să amintim aici că la Festivalul internațional studențesc de teatru de la Zagreb, colectivul de dramă al Centrului Universitar București a câștigat prima premii, printre care Marele premiu pentru cel mai bun spectacol al Festivalului. Spuneam, așa dar, că în diverse ocazii, colegii noștri din alte țări au auzit vorbindu-se despre românii din universitatea românească, despre viața cultural-artistică, bogată și variată, a studenților noștri... ei și-au exprimat dorința să aibă cu noi schimburi de opinii, să cunoască mai bine preocupările și realizările noastre. Răspunzând unei asemenea do-

INFORMAȚII

VINERI a sosit în Capitală Hamzah Atmohandojo, noul ambasador extraordinar și plenipotențiar al Republicii Indonezia în Republica Socialistă România.

DELEGAȚIA de specialiști iranieni, condusă de Nasser Golezorkh, ministrul resurselor, care a făcut o vizită în țara noastră, a părăsit vineri seara Capitala.

CU PRILEJUL sărbătorii naționale a Belgiei, ambasadorul acestei țări la București, Jan Adriessens, a oferit vineri seara o recepție în saloanele ambasadei.

CU PRILEJUL celei de-a XIV-a aniversări a semnării Acordurilor de la Geneva din 1954 cu privire la Vietnam, Comitetul național de solidaritate cu lupta poporului Vietnam, Liga română de prietenie cu popoarele din Asia și Africa, Uniunea Generală a Sindicatelor, Uniunea Tineretului Comunist, Uniunea Asociațiilor Studenților din România, Consiliul Național al Femeilor, Comitetul național pentru apărarea păcii, Asociația

Juriștilor și Uniunea Ziaristilor din țara noastră au trimis telegramme de solidaritate organizațiilor similare din Republica Democrată Vietnam.

De asemenea, Comitetul național de solidaritate cu lupta poporului vietnamez a trimis o telegramă de solidaritate Comitetului Central al Frontului național de eliberare din Vietnamul de sud.

CU PRILEJUL sărbătorii naționale a Belgiei, ambasadorul acestei țări la București, Jan Adriessens, a oferit vineri seara o recepție în saloanele ambasadei.

Au luat parte sefi ai misiunilor diplomatice acreditate la București și alți membri ai corpului diplomatic.

Adunare cu prilejul celei de-a 14-a aniversări a semnării Acordurilor de la Geneva cu privire la Vietnam

Cu prilejul celei de-a 14-a aniversări a semnării Acordurilor de la Geneva cu privire la Vietnam, la Uzina de mecanică din Sinaia a avut loc vineri după-amiază o adunare la care au luat parte numeroși muncitori, tehnicieni, ingineri și funcționari ai întreprinderii, reprezentanți ai tinerilor vietnamezi ce se specializează în țara noastră.

Tu, ambasadorul Republicii Democratice Vietnam la București, care, după o amplă trecere în revistă a succesorilor dobândite de poporul sud-vietnamez în lupta sa dreaptă dusă împotriva agresorilor americani a spus:

Adunarea a fost deschisă de Constantin Neagoe, secretarul Comitetului de partid al uzinei. Luând cuvântul, Aurel Boghici, directorul uzinei, a arătat că poporul român își exprimă și de această dată solidaritatea și frățescă cu Republica Democrată Vietnam, cu Frontul Național de Eliberare și își manifestă hotărârea de a ajuta poporul vietnamez pe plan material, politic și moral până la obținerea deplină a victoriei.

Statele Unite ale Americii au focalizat grosolan și în mod sistematic prevederile acordurilor de la Geneva. Imperiaștii americani susțin că acțiunea în Vietnam în virtutea angajamentelor, procedință și cum ar exista două Vietnamiuri. În realitate nu există decât o singură țară, Vietnamul. Acordurile de la Geneva din 1954 au consensat acest fapt. În lupta sa dreaptă împotriva agresivității americane, poporul nostru se bucură înțelegerea de solidaritatea și sprijinul prețios al partidului, guvernului și poporului frate român.

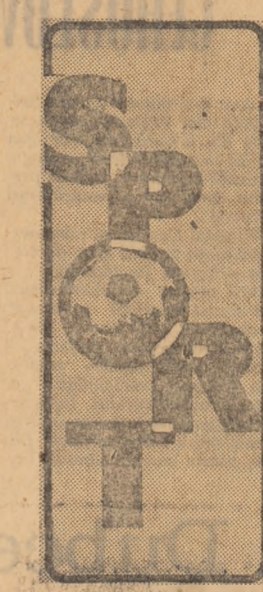
Partidul și guvernul țării noastre susțin cu conștientă poziția în patru puncte a guvernului R.D. Vietnam și programul politic al Frontului Național de Eliberare — a spus vorbitorul. Principiile elementare ale dreptului internațional impun lichidarea oricărei amestec în treburile altor țări și cu atât mai mult a actelor de agresiune, indiferent de forma pe care o îmbracă. Am fi pozitivi să se ajungă la rezultate în cadrul tratativilor care au loc la Paris între S.U.A. și R.D. Vietnam, creându-se astfel condiții pentru rezolvarea definitivă a problemei vietnameze, prin încetarea definitivă a bombardamentelor asupra Republicii Democratice Vietnam, prin asigurarea dreptului poporului vietnamez de a-și rezolva problemele interne fără nici un amestec din afară.

Tovarășul Nicolae Ceaușescu, secretarul general al Comitetului Central al Partidului Comunist Român, președintele Consiliului de Stat al Republicii Socialiste România, și alți conducători de partid și de stat români, au reafirmat în repetate rânduri solidaritatea deplină și sprijinul ferm, hotărât, acordat luptei noastre din punct de vedere moral, material, politic și diplomatic, până la victoria finală. Acordul cu privire la ajutorul economic și militar suplimentar pe anul 1968 dat Vietnamului și acordul cu același profil pentru anul 1969, semnat în iunie a.c., constituie noi mărturii strălucite ale solidarității combatante, și ale relațiilor de colaborare frățescă în continuă dezvoltare existente între țările noastre.

A luat apoi cuvântul Hoang

tu, ambasadorul Republicii Democratice Vietnam la București, care, după o amplă trecere în revistă a succesorilor dobândite de poporul sud-vietnamez în lupta sa dreaptă dusă împotriva agresorilor americani a spus:

ANCHETA INTERNAȚIONALĂ

CLIMATUL SPORTIVITĂȚII

Jose Maria Lorente ziarul „Arriba” — Madrid (Spania)

Climatul, spiritul sportivității este un principiu, o dimensiune a educației. Cu cât sportivul, spectatorul este mai educat, cu atât acestia demonstrează o etică și un comportament mai elevat. Dar, să vărea să fac o distincție. Există sporturi care se pretează prin natura lor la o etică și ținută de înaltă sportivitate: tenisul, scrima, natașia, atletismul. Altele, îndeobște, sporturile individuale. Aici condiția eticii sportive strălucite, influențând publicul care are și el o conduită mult mai bună decât atunci când în arena sportivă evoluează echipe de fotbal, baschet, volei, rugbi etc. În ștafeta din aceste sporturi de echipă, disciplina colectivă, de echipă, este inferioară celei din cazul sporturilor individuale.

De aceea de a apăra și hotărâri prin deciziile sale cu i se cuvina victoria. Evident, întotdeauna celui mai bun din întrecerea sportivă. Cum și el este om se poate lasa, poate greși. Dar nu-i admăță intenția. Aceasta se exclude. E foarte dificil ca un sportiv sau suportor să spună cu justețe dacă arbitrul a greșit sau nu: aici intervine rolul antrenorului care trebuie să-l facă să-l determine prin afirmațiile pe care o adoptă în cabină și pe marginea terenului, ca să vadă că arbitrul are dreptate întotdeauna. Un exemplu: fotbalistul englez nu discută niciodată o decizie, se supune. O excepție este doar Stiles.

„Furia forată”

M. Nassif Majdalani directorul și proprietarul ziarului „La vie sportif” (Liban)

Idealul în sport, după cel de al-lea, poate fi definit ca fiind, indiferent de mijloacele fizice și morale, să se facă tot ce-i posibil pentru victorie. A se vedea dopingul, aranjamentele „sorrilor”, cistigarea arbitrilor și altele. Spectatorii au devenit și ei fanatici. Ideea nobilă, a fair-playului, a fost abuzată și pierzând enorm din circumstanțele pe care le dăduse antichitatea întrecerilor sportive. Ceea ce a generat o asemenea schimbare socotesc că sînt interese de club, ale asociațiilor sportive, care în subsidiar înseamnă și interese bănești și de altă natură — dar, mai presus de orice dezvoltări de o anume amploare considerabilă a activității sportive în toate țările lumii. Sportul, rezultatele sportivilor, victoria într-o întrecere afectează astăzi nu numai sentimentele sportivilor și antrenorilor, ci chiar ale țărilor, ale națiunilor întregi.

Am ajuns la aceste concluzii în urma unei activități îndelungate în acest domeniu. Vorbesec, deci, în deplină cunoștință de cauză. Trebuie să vă spun că am prezidat o vreme federația de haltere din țara mea, sînt membru al Comitetului olimpic libanez, arbitru internațional de box, lupte, haltere; am condus secția de sport de la radioteleviziune.

Impotriva unor asemenea fenomene, ca cele amintite mai sus, eu cred că trebuie acționat cu armele educației și civilizației, singure eficiente. Spectatorii sînt fanatici dar noi, jurnaliștii, comentarii, să le facem să se gîndească la altceva.

PRONOSTICUL ZIARULUI NOSTRU

Concursul nr. 29, etapa din 21 iulie 1968. Petr. Molaești—Ceahlăul X Gloria C.F.R.—Ancora 1 Unirea Focșani—S.U.T. Gal. 1 A.S.A. Sibiu—Gaz Metan 1 Met. Copsa Mică—C.S.M. Sibiu 2 U. M. Tim.—C.S.M. Reșița 1 C.F.R. Arad—C.F.R. Tim. X U. Satu Mare—Miner. B. M. X Vio. Carei—Met. Satu Mare 2 Met. Tîrg.—Rapid. C. F. Buc. 1 Olim. Oradea—C.F.R. Cluj X Ind. sîrmei—Soda Ec. Mar. 1 Vict. Tg. Jiu—Met. Tr. Sev. 1

„Cupa orașului București” Echipa română învingătoare în cursa de 100 km

Ieri după amiază, pe șoseaua Pitești, între borzele kilometrice 22 și 47 (distanța parcursă de 4 ori) s-a desfășurat prima probă din cadrul competiției internaționale „Cupa Bucureștiului”.

100 km contra timp pe echipe. Au luat plecare 7 echipe reprezentative (alcătuite din cîte 4 atleți) în interval de cîte 5 minute, în ordine următoare: România, Polonia, Belgia, Ungaria, Bulgaria, Olanda și Danemarca.

La primul punct de întoarcere (după 25 km) pe primul loc se află echipa română înregistrată cu timpul de 38 min. 53 sec. Urmădă în ordine: Olanda (39'21"), Ungaria (39'35"), Danemarca (39'38") etc. La jumătatea drumului (50 km) continuă să conducă România (41'02" și 41'35 sec.) urmată de Olanda (41'09'30") și Ungaria (41'09'50") a cărei reprezentativă se comportă, pînă aici, destul de bine depășind formați de cîrmă valoare ca cea daneză și belgiană.

În continuare, cei patru componenți ai echipei noastre Emil Rusu, Constantin Griore, Vasile Tudor și C. Ciocan, lucrează omogen în cadrul „morșișii” și obțin victoria la capătul celor 100 km. Timp: 2:22'10". Pe locul al doilea, la 1'18" s-a clasat echipa Ungară (Tackacs Andras, Tibor Magyar, Imre Gera, Keseru Ferenc) care a depășit pe ultima parte echipa Olandei clasată pe locul al III-lea. Pe locurile următoare: Belgia, Danemarca, Polonia și Bulgaria.

ACTUALITĂȚI

„ESCADRILA DE APĂ” LA COPENHAGA

PRIMA NOASTRĂ „escadrilă” de caiac-canoe a fost invitată să participe în zilele de 27—28 la regata internațională de la Copenhaga. Este a doua regată internațională la care concurem în acest an, prilej de a îmbogăți valorosul palmares al canoerilor români pînă la a cincea conferință sportivă română cu canoeri numai în acest an 43 de tînturi.

AVANPREMIERĂ... OLIMPICĂ

ATLEȚII NOSTRI care în această vară au avut o vacanță mai puțin liniștită se vor prezenta la sfîrșitul săptămîinii viitoare la un nou examen: internaționalele de atletism ale României. Deși sînt gaze atleții români au obligația să confirme speranțele cu care sînt, sau mai bine zis cu care vor fi investiiți pentru Olimpiada din Mexic, Astăzi, pentru că pe această temă vom mai reveni pînă în ziua startului inauvurii, conștinăm ca bine venită inițiativa Federației de specialitate de a organiza competiția la Poiana Brașov, care va asigura nu numai un cadru pitoresc dar și, sperăm, condiții mai optime pentru reușita unor performanțe de valoare.

Wassermann

Janos Kárl ziarist sportiv — Budapesta (Ungaria)

Chestionul puse în dezbatere, a căror idee axială este climatul sportivității, mi se pare de o importanță covârșitoare pentru viitorul și o perspectivă luminoasă a sportului.

În emterea unor opinii personale așa pleca de la un fapt concret ce-mi aparține.

Recent, am terminat Institutul de cultură fizică și sport, la care am obținut diploma de licență în științe fizice și sportive. Am cîștigat foarte mult, am participat la foarte multe manifestări sportive în țară și peste hotare și am ajuns la concluzia că în afară de acest trunchiat sportiv — antrenor — spectator — există un factor decisiv în apărarea purității climatului din arena sportivă, și anume, activitatea cu problemele de sport prin care înțeleg: președinții clubului, vicepreședinții, secretarul care nu fac altceva decât să ceară sportivilor rezultate, victorii. Și dacă obții rezultate bune și îți cer, îți împun să dobîndești, foarte bune și apoi maxime. Dacă nu le obții acești activiști te curată, îți a tragă disprețul, oprobii lor. Fierbe, urmează consecințele materiale. Și atunci antrenorul este obligat să ceară sportivului fotbal, indiferent de modul cum se obține. Sportivul încearcă să facă totul pentru victorie chiar dacă n-are pregătirea necesară și cel mai adesea prin diverse metode de antrenament, folosind, neșperunții, la reglement, brutalitățile etc., incită publicul care fără să știe adevăratele cauze condamnă sportivul, cel mai adesea adversarul, după un spion, dacă face față simțind nevoia manifestă să a simțind, devine un public nedisciplinat, huliganic.

O soluție: contracte cu antrenorii pe minimum 4 ani, cu clauze care să-l oblige la performanțe sportive dar și educațive. O perioadă de muncă fără asigurare, pe îndelete. Se cizează nu numai corpul sportivului, ci și spiritul lui. Ca și un student care nu-și dat afară și are o medie de 5 — nu numai cu 10 — antrenorul lucrează calm, și alege pentru pregătirea sportivului tineri, îi crește și educă de așa manieră ca să-l aibă la un potențial valoric maxim și să-l folosească în mod corespunzător, la disciplina respective, și după un spion, dacă face față cerințelor performanței și spectacolului sportiv și spectatorul rămîne omul civilizată și disciplinat. Nu se poate discuta despre o asemenea temă majoră, despre eroii noștri din arena sportivă făcînd abstracție de croniciari. Cînd presa critică ministrii, artiștii, orice categorie socială orice greeală din viață și s-a dovedit că prin critica s-au corectat multe de ce croniciarii se feresc să aplice același regim sportivilor consideră că-l lovește prea tare, se descurajează și pierdev talenta. Acest mod de a-l privi nu-l ajută, ci le dăunează grav.

Wassermann

Ultimul efort pe linia de sosire; o inițiativă pentru „Internaționalele” de la Brașov

CONTINUĂRI

depeste hotare

PLENARA C. C. AL P. C. DIN CEHOSLOVACIA

PRAGA 19. Trimiși Agerpres, Romulus Căpălescu și Eugen Ionescu, transmisi: În sala spaniolă a Hradului din Praga a avut loc cîineri ședința plenară a Comitetului Central al Partidului Comunist din Cehoslovacia, consacrată examinării și dezbaterii punctului de vedere al Prezidiului C.C. al P.C.C. în legătură cu scrisoarea celor cinci partide comuniste și muncitorești intrinsele la Varșovia. La ședința plenară au luat parte președintele Republicii, Ludvík Svoboda, membri ai Comisiei Centrale de Rezervă și Control a P.C.C., miniștri, comunisti și alți invitați. Au luat parte, de asemenea, reprezentanți ai delegațiilor la cel de-al 14-lea

Congres extraordinar al partidului, așezî în cadrul conferințelor regionale ale P.C.C. și al P.C. din Slovacia.

Din însărcinarea Prezidiului C.C. al P.C.C., rețelurat introdusă a fost prezentat de tovarășul Alexander Dubcek, prim-secretar al C.C. al P.C.C.

Toți membrii Comitetului Central care au luat cuvîntul în cadrul dezbaterilor au aprobat deplin poziția Prezidiului Comitetului Central în legătură cu scrisoarea celor cinci partide comuniste și muncitorești.

După dezbateri, Comitetul Central a adoptat în unanimitate, prin aclamație, o rezoluție în care se exprimă sprijin deplin

față de răspunsul Prezidiului C.C. al P.C.C. la scrisoarea celor cinci partide.

În rezoluție se spune: „De acord cu punctul de vedere al Prezidiului, Comitetul Central al Partidului Comunist din Cehoslovacia are o părere identică asupra faptului că este imposibil ca în examinarea problemelor de interes comun, cineva să se limiteze doar la un schimb de scrisori între partide frățești și consideră că sînt necesare, de asemenea, conțorbiri directe și reciproce între ele. Comitetul Central al Partidului Comunist din Cehoslovacia consideră, totodată, că contacte bilaterale, în care reprezentanții partidelor frățești

vor avea posibilitatea să se familiarizeze mai îndeaproape cu situația din această țară, vor crea condiții mai potrivite și pentru o eventuală întîlnire a tuturor partidelor comuniste și muncitorești interesate”.

Comitetul Central își reînnoiește eforturile tinzînd spre dezvoltarea orientării fundamentale a politicii externe a Cehoslovaciei, care constă în relații prietenești cu aliații săi, cu Uniunea Sovietică și țările socialiste pe baza solidarității internaționale, respectivelor reciproce, suveranității, egalității și neamestecului. Înțelegerea reciprocă și întărirea unității și colaborării între partidele frățești, pentru care Comitetul Cen-

tral al Partidului Comunist din Cehoslovacia este hotărît să facă tot ce-i stă în putință, vor fi un sprijin pentru forțele socialiste-muncitorești din această țară și vor spori cu siguranță autoritatea tuturor forțelor socialiste revoluționare și democratice din lume, subliniază rezoluția.

Oldřich Černík, membru al Prezidiului C.C. al P.C.C., care a prezidat lucrările plenarei, a făcut cunoscut că pe adresa plenarei au sosit 1700 de rezoluții și scrisori ale oamenilor muncii în sprijinul poziției Prezidiului C.C. La Hradul din Praga au sosit, în același scop, numeroase delegații din întreprinderi.

LAOS: Ostași ai forțelor patriotice, gata de a riposta avioanelor agresoare

Prezentarea scrisorilor de acreditare de către ambasadorul României la Lagos

LAGOS 19 (Agerpres). — Gheorghe Iason, ambasadorul extraordinar și plenipotențiar al Republicii Socialiste România în Republica Federală Nigeria, a prezentat scrisorile de acreditare sefului guvernului militar federal și comandantului suprem al forțelor militare ale Republicii Federale Nigeria, general-maior Yakubu Gowon.

Ambasadorul român a fost însoțit de membri ai ambasadei.

După ceremonia prezentării scrisorilor de acreditare între seful guvernului militar federal și ambasadorul Republicii Socialiste România a avut loc o convorbire cordială.

Cuvîntarea lui Al. Dubcek

Luînd cuvîntul, Alexander Dubcek, prim-secretar al C.C. al P.C.C., a declarat că Prezidiul C.C. al P.C.C. a convocat această plenară deoarece în legătură cu constituirea celor cinci partide frățești de la Varșovia, s-au ridicat probleme politice serioase, față de care întregul partid, Comitetul Central, trebuie să adopte o poziție.

Prezidiul C.C. al P. C. din Cehoslovacia a găsit de cuvînt să invite la actuala plenară pe reprezentanții delegațiilor din toate regiunile, care au obținut mandatul întregului partid, a spus A. Dubcek.

Apoi, A. Dubcek a înfățișat în ordine cronologică, desfășurarea convorbirilor cu partidele frățești și în primul rînd, cu P.C.U.S., cu privire la eventualele întîlniri și acțiunile Prezidiului C.C. al P.C.C. din ultimele zile.

„Metoda cu ajutorul căreia lichidăm neînțelegerea — a spus vorbitorul — trebuie să fie aceeași cu cea pe care o folosim într-un nou: discutăm tovarășești deschise, schimbăm de păreri, interesăm comun în căutarea adevărului”.

„Partidul nostru a respectat în mod consecvent principiile internaționalismului proletar. În tot timpul existenței sale, el nu a oferit nici un motiv pentru a se putea reproșa altitudinilor prin care s-ar fi desolidarizat de aliații muncitorești internaționali”.

„Alianța cu P.C.U.S. și partidele frățești, aliații și prietenii popoarelor noastre cu popoarele U.R.S.S. și ale țărilor socialiste constituie interesul principal al poporului nostru. Nu ne putem închipui că constituirea socialismului, suveranității și securității noastre de stat și națională ar putea să fie bazate pe alte principii decît pe principiile alianței frățești și prieteniei profunde dintre statele și partidele noastre”.

„Această poziție verificată în decursul istoriei ne dă astăzi dreptul să subliniem că o com-

ponentă inseparabilă a internaționalismului proletar o constituie, de asemenea, principiul potrivit căruia fiecare partid, în adoptarea hotărîrilor privind acțiunile întreprinse în construirea socialismului, trebuie să pornească de la condițiile proprii sale țării. Socialismul ar fi o simplă abstracție dacă în el nu ar fi cuprinse tradițiile, experiența istorică și modul de gîndire al poporului care construiește regimul nou, drept, socialist”.

„Sîntem fermi hotărîți să continuăm politica începută de la plenara din ianuarie a Comitetului Central și să aplicăm cu plîmbea scopul practic al anilor trecuți”, a spus A. Dubcek.

Raportorul a enumerat cunoscutele măsuri ale partidului și guvernului, luate în conformitate cu programul de acțiune și cu spiritul planului din ianuarie. Înfrățirea lor, firește, nu a putut să nu se vădă desfășurarea nici în viitor fără greutate și greșeli. Dar, faptul hotărîtor în evoluția din Cehoslovacia îl constituie „miscarea socialistă”.

„Nu putem și nu dorim să ne întoarcem la situația pe care partidul nostru a condamnat-o o dată pentru totdeauna. Situația alternativă a activității noastre viitoare o constituie realizarea consecventă a sarcinilor programului de acțiune, cu alte cuvînturi: mersul înainte. Revenirea la ce a fost în trecut ar crea o situație în care oamenii noștri s-ar îndepărta într-adevăr de partid și am porni pe calea discreditării socialismului în țara noastră. Cu siguranță că în acest mod nu am ajuta mișcarea muncitorească internațională”.

A. Dubcek a subliniat din nou că partidul nu va acționa de pe poziții de forță împotriva libertății presei și a cuvîntului, dar el așteaptă din partea ziariștilor să manifeste „deplină răspundere

politică și de stat”. El a subliniat, de asemenea, marea răspundere pe care o au organele Frontului Național, persoanele cu funcții de conducere, comunistii și membrii celorlalte partide politice.

Analizînd contradicțiile din interiorul partidului, invite după Plenara din mai a scos în evidență nu numai primejdia tendințelor antisocialiste pentru politica partidului, dar și primejdia care o amenință din partea tendințelor conservatoare și sectariste.

În situația actuală complexă, noi nu putem exclude nici eventualele căzute ale forțelor conservatoare, sectariste, și încercă să folosească scrisoarea celor cinci partide pentru a provoca sciziune în partid și a distruge tactica și tehnicile politice adoptate.

„Trebuie și astăzi să luăm în a ceea ce privește o poziție clară, a spus A. Dubcek, chemîndu-i pe participanții la plenară să se pronunțe împotriva acestei eventualități cu același curaj și cu aceeași hotărîre cu care trebuie să se pronunțe împotriva oricăror încercări ale forțelor de dreapta și împotriva încercărilor de a încălca linia Planului din mai a C.C. al P.C.C. de pe poziții de stînga, sectariste.

A. Dubcek a chemat participanții la plenară să chibzuască bine asupra propunerii privind convocarea consfățirilor partidelor comuniste din țările europene, deoarece multe partide comuniste consideră că în această problemă trebuie luată în calcul și se pronunțe P. C. din Cehoslovacia. Prezidiul C.C. al P.C.C. va discuta inițiativa franceză după informațiile pe care le va furniza Waldek Rochet asupra convorbirilor sale de la Moscova. P.C.C. are nevoie de timp suficient și

de liniște pentru a se achita nestîngerit de sarcinile sale. La adunările membrilor de partid din august va avea loc o discuție premergătoare Congresului asupra programului celui de-al XIV-lea Congres. Conducerea partidului va oferi materiale pentru această discuție.

„Rolul conducător al partidului depinde în mod practic de succesul prășării Congresului al XIV-lea, de măsura în care vom ști să asigurăm ofensiva politică a partidului în perioada complexă care ne așteaptă. Pornim de la faptul că o mișcare complexă, contradictorie, cum este evoluția noastră de după ianuarie, poate să o cunoască cel mai bine și să o desfășoare în mod practic numai partidul care trăiește în mijlocul acestei revoluții, care stimulează această mișcare și continuă să stimuleze desfășurarea ei”.

„Nu vrem să ne erjăm în oameni care nu gresesc. Prezidiul C.C. al P.C. din Cehoslovacia a căutat prin poziția sa să arate în modul cel mai obiectiv o serie din greutățile noastre... Căuțăm noi abordări și nu ne reușește totuși după cum am dori, cu alt puțin am dori să prezentăm abordarea noastră ca un „model” pentru oricine”.

„Poziția față de scrisoarea partidelor frățești este concretă, calmă și justă. Opinia publică acceptă această poziție după cum atestă pozițiile plenarei C.C. al P.C. din Slovacia, comitetelor regionale și raionale ale partidului, rezoluțiile care s-au primit”.

„Noi, membrii conducerii partidului, ne dăm seama în fiecare zi, în activitatea noastră, că nu am fi capabili să stăm în fruntea poporului nostru dacă nu ne-am fi contopit prin întreaga noastră ființă cu dorințele și aspirațiile poporului nostru și nu le-am fi pătruns și dacă nu am ști să le îmbrîmăm cu interesele mișcării comuniste internaționale”.

În discuțiile cu partidele frățești, a spus în continuare A. Dubcek, „nu vedem nici o primejdie pentru unitate, nici o dezbinare a comunității socialiste. Spre aceste urmări tragice ar putea duce metodele nejuste de rezolvare a diferitelor poziții, și nu însăși pozițiile diferite ne-a arătat „Experiența istorică ne-a arătat tuturor din comunitatea socia-

listă că rezoluțiile unor astfel de metode nejuste sînt foarte dăunătoare nu numai pentru fiecare țară și partid în parte, dar și pentru întreaga comunitate socialistă. De aceea dorim chiar de la bun început să contribuim în mod practic, la evitarea unor astfel de urmări”.

„Respingem cu hotărîre și vom respinge eventualele tendințe de a folosi poziția noastră în scopul atitudinilor și isteriei antisociale. Declaram din nou că din partea noastră vom face totul pentru ca relațiile de prietenie dintre partidul nostru și P.C.U.S., dintre popoarele noastre și popoarele U.R.S.S. să se dezvolte și să se întărească pe baza principiului de egal la egal, pe baza principiului respectării sentimentului de adîncă prietenie între popoarele noastre”.

„Cu aceeași energie vom tinde spre dezvoltarea colaborării economice, de stat, militare și politice cu țările lagărului socialist, în cadrul Consiliului de Ajutor Economic Reciproc și al Tratatului de la Varșovia. Partidul nostru s-a situat pe aceste poziții în trecut, pe aceste poziții el se situează și în prezent. Noi, ca internaționaliști, sîntem vital interesați în colaborarea frățească cu toate țările socialiste și nici recenta întîlnire a celor cinci partide frățești de la Varșovia nu ne poate abate de la acest principiu”.

A. Dubcek a subliniat că „vom respecta și vom apăra suveranitatea noastră, dar paralel cu aceasta vom tinde în mod activ și nu pasiv spre o colaborare rodnică și neformală, multilaterală cu țările socialiste și cu partidele comuniste — marxist-leniniste nu pot acționa altfel”.

PRAGA 19 (Agerpres). — Agenția C.T.K. anunță că, la invitația C.C. al P.C. din Cehoslovacia, Waldek Rochet, secretar general al Partidului Comunist Francez, a sosit vineri la Praga, într-o scurtă vizită.

La aeroport, oaspetele a fost întîmpinat de Fr. Kriegel, membru al Prezidiului C.C. al P.C.C. și președintele C.C. al Frontului Național. Jozef Lenart, secretar al C.C. al P.C.C. și alți reprezentanți ai C.C. al P.C.C.

Declarația C. C. al F. N. E. cu ocazia aniversării Acordurilor de la Geneva

CADRE DIDACTICE IN GREVA

Greva învățătorilor de la școlile de stat din provincia Guayas (Ecuador) amenință să se extindă și în alte regiuni ale țării. Învățătorii cer plata salariilor restante pe mai multe luni în urmă și îmbunătățirea condițiilor de muncă. Cadrele didactice din întreaga țară și-au exprimat solidaritatea cu acțiunea învățătorilor din Guayas și au condamnat atitudinea guvernului.

În cadrul unui miting care a avut loc la Guayaquil, participanții au cerut repunerea la lucru a învățătorului Louis Poveda, președintele secției din Guayas a Uniunii naționale a învățătorilor, și alți cadre didactice concediate din ordinul Ministerului învățămîntului.

VIZITĂ INDEZIRABILĂ

Studentii din Istanbul au continuat acțiunile de protest împotriva vizitei unităților lotoi a 6-a americane. Astfel, ei au atacat joi unele clădiri ale Oficiului diplomatic american. Trei persoane au fost arestate în urma recentelor evenimente, rectorul Universității tehnice din Istanbul și consiliul profesional și-au prezentat demisia autorităților municipale.

Agenția V.N.A. a dat publicității o declarație a Comitetului Central al Frontului Național de Eliberare din Vietnamul de sud în legătură cu cea de-a 14-a aniversare a semnării acordurilor de la Geneva cu privire la Vietnamul de sud și subliniază în declarație, „realitatea ultimilor 14 ani atestă în mod elocvent că imperialiștii S.U.A. sînt agresori în Vietnamul de sud, încălcă independența, pacea și unitatea Vietnamului, acordurile de la Geneva din 1954, amenință pacea din Asia și din lumea întreagă.

Poporul vietnamez nu are altă alternativă decît să ducă un război de rezistență împotriva agresorilor pentru unificarea patriei, pentru obținerea independenței și a drepturilor naționale”.

În declarație se subliniază că hotărîrea poporului și a forțelor armate populare de eliberare din Vietnamul de sud de a obține drepturile lor naționale — independența, democrația, pacea, neutralitatea și prosperitatea, de a realiza unificarea pașnică a patriei este o hotărîre pe care nimeni nu o va putea schimba.

„Declarația exprimă sincera mulțumiri guvernelor, popoarelor și organizațiilor democratice, tuturor celor cărora le sînt scumpe pacea și dreptatea pentru ajutorul acordat care însuflețește și sprijină poporul sud-vietnamez în intensificarea ofensivei generale pentru eliberarea sudului și apărarea nordului.”

După cum anunță agenția V.N.A., citînd postul de radio Eliberarea, în zilele de 11, 12 și 13 iulie a avut loc o ședință largită a Prezidiului Comitetului Central al Frontului Național de Eliberare din Vietnamul de sud. În cadrul acestei ședințe, președintele Prezidiului C.C. al F.N.E., Nguyen Huu Tuo, a prezentat raportul „Situația generală și sarcinile noastre imediate”.

Campania electorală din S. U. A. HUMPHREY DOREȘTE CANDIDATURA LUI E. KENNEDY LA VICEPREȘEDINȚIE

Vicepreședintele Hubert Humphrey scrie ziarului „NEW YORK TIMES” a indicat dorința sa ca, în cazul în care va deveni candidat al partidului democrat la președinție, senatorul Edward Kennedy să participe, alături de el, la alegerea prezidențială din noiembrie, drept candidat la postul de vicepreședinție. Într-un interviu acordat ziarului newyorkez, Humphrey și-a exprimat nemulțumirea față de știrile potrivit cărora Edward Kennedy nu ar căuta să obțină și nu ar accepta candidatura democrată la postul de vicepreședinție. „Nu am motive să cred acest lucru. Sper că nu este adevărat”, a declarat vicepreședintele.

Din Detroit se anunță, pe de altă parte, că rivalul vicepreședintelui Hubert Humphrey, senatorul Eugene McCarthy, a obținut un sprijin puternic din partea unui grup de oameni de afaceri din Michigan. Grupul este condus de William Clay Ford, vicepreședintele societății „Ford Motor”, al doilea ca mărime din țara noastră și unul din cele mai bogate industrii americane de automobile. William Clay Ford a arătat că sprijinul este acordat senatorului este legat de atitudinea acestuia față de războiul din Vietnam, atitudine care diferă de cea a Administrației Johnson.

Columbia — o țară la două oceane

Columbia, a treia țară în ordine numărului de locuitori (circa 15 milioane) din America Latină, beneficiază de frontiere scăldate în apele Pacificului și Atlanticului, fiind mărginită de la sud-est, spre nord-est de lanțul Cordilierilor Orientali, care se întinde spre continent pînă în cunoscuta junglă a Amazonelor.

Larousse-ul consemnează cucerirea rapidă a acestei țări de conchistadorii spanioli, printre ei numărîndu-se navigatorii Amerigo Vespucci și Cristofor Columb.

În numai cîteva decenii, atrași de bogăția locurilor, de clima blîndă, de așezarea geografică prietnică, de întinsele păduri tropicale cu lemn prețios, imigrații și indienii au întemeiat orașe alt în zona de coastă cit și în zona montană, așezări care s-au ridicat pe Cordierii și în înălțimi neabunite pentru secolul XVI. Astfel, orașul Pasto sîntat la 2900 metri altitudine a fost fondat în anul 1539.

Un fapt remarcabil al majorității locuitorilor (la 1000 de locuitori 570 sint mețiși, 30 indieni negri, 140 mulatri, 200 albi, 20 de indieni, 40 negri) trăiesc în zone

montane la peste 1000 metri înălțime. Supuși vremii îndelungată coroaiei spaniole, în urma unor îndelungate lupte, columbieni și-au proclamat independența la 20 iulie 1810. (data de 20 iulie este marcată în fiecare an ca sărbătoare națională a Columbiei). Un rol deosebit în obținerea independenței l-a avut Simon Bolívar. Măsurile de represiune adoptate de metropolită au fost îndreptate spre executarea generalului Morillo, care nu a reușit să înfrîngă rezistența patrioților. Crație victorie obținute de insurgenții în bătălia de la Boyaca (1819), Cassababo (1821) și Pichincha (1822), proclamarea independenței de stat din 1810 a devenit o realitate. Pădurile tropicale,

totdeauna verzi, acoperă o mare parte a teritoriului Columbiei. Pe coastă și în văile munților au apărut întinse plantații de hânanieri, trestie de zahăr și cafea. Renumiata „cafea de Columbia” constituie unul din produsele de bază ale exportului columbian. Pe însemnate suprafețe se cultivă griș și

biene care se pronunță pentru micșorarea ponderii deținute de companiile străine în exploatarea acestor bogății autoritățile au dispus înființarea unei societăți columbiene de stat pentru exploatarea petrolului — ECOPETROL. În comerțul exterior columbian, Statele Unite ocupă un rol preponderent. Cea mai mare parte a cafelei, bananelor, petrolului și a altor produse tradiționale se îndreaptă spre porturile nord-americane. Această dependență care dăinuie de mai mulți ani a stimulat îngrijorarea unor largi cercuri politice din Columbia. Aceste cercuri au cerut în repetate rînduri promovarea unui larg comerț internațional, cu toate țările — inclusiv cele socialiste — pe baza avantajului reciproc.

În dorința de a promova o mai bună înțelegere și de dezvoltarea cooperării între România și Columbia, guvernele celor două țări au convenit în cursul anului trecut, să stabilească relații diplomatice.

I. T.

ACORD UNANIM CU ACTIVITATEA PREZIDIULUI C. C. AL P. C. DIN CEHOSLOVACIA

PRAGA 19 (Agerpres) — După cum informează agenția C.T.K., pe adresa Comitetului Central al Partidului Comunist din Cehoslovacia, continuă să sosească numeroase rezoluții, declarații, scrisori și telegrame din toate colțurile țării, în care comunistii — muncitori, țărani, intelectuali, militari etc. — își exprimă în unanimitate acordul față de activitatea Prezidiului C.C. al P.C.C. și poziția adoptată în legătură cu scrierea participărilor la întîlnirea de la Varșovia.

Colectivele de muncă de la Uzina metalurgică „C.K.D.” din Praga și de la Uzina „Skoda” din Plzen au adoptat o rezoluție în care își exprimă sprijinul deplin pentru conducerea partidului comunist și aprobă poziția Prezidiului C.C. al P.C.C. În numele celor 11000 de muncitori ai Uzinei „Skoda”, comunistii asigură conducerea partidului de sprijinul lor total.

Scrisori în care își exprimă sprijinul pentru C.C. al P.C.C. și aprobă poziția Prezidiului C.C. al P.C.C. au fost, de asemenea, adresate de comunistii din Karlovy Vary, Hebe Sokolovo, Marianске Lazne, lucrătorii de la radio Koscice, comunistii și lucrătorii de la Ministerul Culturii și Informațiilor, oamenii muncii de la Combinatul chimic „Wilhelm Pieck”, comunistii din aparatul C.C. al Uniunii femeilor din Cehoslovacia, reprezentanții Comitetului Executiv al C.C. al Uniunii Tineretului din Cehoslovacia, reprezentanții Consiliului Central al tineretului sătesc etc.

Muncitorii de la întreprinderile de prelucrare a lemnului din Bratislava, într-o rezoluție adresată conducerii partidului, împărtășesc întru totul poziția adoptată de Prezidiul C.C. al P.C.C. și își exprimă convingerea că răspunsul său va fi just înțeles nu numai de cetățenii Cehoslovaciei, dar și de tovarășii din țările socialiste și prietene.

Lucrătorii de la Întreprinderea „Priemstav” din Slovacia centrală afirmă în scrisoarea lor că, poziția Prezidiului C.C. al P.C.C. este chibzuită și înțeleaptă, apreciere care este făcută și de colectivele de muncitori de la Uzina „Tesla” din Bratislava.

Într-o rezoluție adoptată de Comitetul Orașenesc Praga al P.C.C. se exprimă acordul cu poziția Prezidiului C.C. al P.C.C. în legătură cu scrisoarea celor cinci partide comuniste și muncitorești. Se subliniază îndeosebi partea din răspunsul Prezidiului C.C. al P.C.C. în care se relevă dreptul partidului și al poporului cehoslovac de a rezolva în mod suveran problemele interne ale dezvoltării socialismului.

Într-o declarație adresată conducerii partidului, activii organizațiilor de bază din Slovacia de sud împărtășește poziția C.C. al P.C.C. în frunte cu A. Dubcek și, în numele tuturor comunistilor, exprimă sprijinul deplin pentru această poziție. De asemenea, se arată în scrisoare, comunistii vor permite nimănui să oprească procesul de democratizare din Cehoslovacia socialistă sau să abuzeze de acesta.

La rîndul său, Plenara Comitetului pe întreaga armată al P.C.C., aies la conferința comunistilor din armata populară, a adoptat o rezoluție în care afirmă „sprijinul deplin față de poziția chibzuită a Prezidiului C.C. al P.C.C. în rezolvarea actualiei situații complexe din țară”.

Prezidiul Comitetului raional P.C.C. din orașul Blansko (Moravia), asigură conducerea Partidului Comunist din Cehoslovacia de încrederea de care se bucură în înfăptuirea procesului de democratizare și de o înaltă apreciere poziției conducerii partidului, pe care o sprijină întru totul.

Lucrătorii de la Institutul de fiziologie al Academiei de Științe a Cehoslovaciei împărtășesc punctul de vedere al Prezidiului C.C. al P.C.C. care, pe baza unei analize obiective a actualiei situații politice din țară, înfățișează tabloul evenimentelor politice din Cehoslovacia. Ei salută hotărîrea fermă a conducerii partidului de a dezvolta socialismul în Cehoslovacia pe baza principiilor umanismului democratic, fără de care nu poate fi concepută dezvoltarea progresistă a societății socialiste.

Într-o declarație comună adresată conducerii partidului, reprezentanții secțiunilor cehe ale Uniunilor de creație exprimă sprijinul deplin pentru forțele progresiste din partid, guvern și Frontul Național în eforturile lor pentru dezvoltarea continuă a procesului de democratizare, pentru apărarea suveranității țării.

Constituirea Comitetului de organizare al Asociației de prietenie cehoslovaco-română

PRAGA 19 — Corespondentul Agerpres, E. Ionescu, transmite: La sediul Asociației cehoslovaco-române pentru relații internaționale, a avut loc vineri dimineața ședința de constituire a Comitetului de organizare a Asociației de prietenie cehoslovaco-română.

Președintele al comitetului a fost ales Jozef Macurek, membru corespondent al Academiei Cehoslovace de Științe, director al Institutului de istorie a țărilor socialiste europene de pe lângă Academia Cehoslovacă de Științe.

În aceeași zi, Ion Obradovic, ambasadorul României la Praga,

a primit o delegație a Comitetului de organizare a asociației de prietenie cehoslovaco-română. Cu acest prilej, a avut loc o discuție caldă, prietenească. Delegația a înmănat ambasadorului român o scrisoare adresată conducerii de partid și de stat din Republica Socialistă Română, în care se aduce la cunoștință constituirea comitetului de organizare a Asociației de prietenie cehoslovaco-română și se subliniază însemnătatea acestei noi organizații pentru dezvoltarea relațiilor de prietenie dintre popoarele celor două țări.

COCTEIL LA AMBASADA ROMÂNĂ DIN PRAGA

PRAGA 19 — Corespondentul Agerpres, Eugen Ionescu, transmite: Cu prilejul celei de a 29-a aniversări a semnării Tratatului de prietenie, colaborare și asistență mutuală dintre Republica Socialistă România și Republica Socialistă Cehoslovacă, ambasadorul României la Praga, Ion Obradovic, a oferit cîineri seara un cocteil în saloanele ambasadei.

Au participat O. Černík, membru al Prezidiului C.C. al P.C.C., președintele guvernului cehoslovac, J. Smrkovsky, membru al Prezidiului C.C. al P.C.C., președintele Adunării Naționale Cehoslovace, Fr. Kriegel, membru

al Prezidiului C.C. al P.C.C., președintele C.C. al Frontului Național, O. Sik și Fr. Hanouš, vicepreședinți ai guvernului, J. Hájek, ministrul afacerilor externe, M. Dzur, ministrul apărării naționale, Fr. Vlasak, ministrul și președintele al Comisiei de Stat a planificării și alți membri ai guvernului cehoslovac, reprezentanți ai instituțiilor centrale, oameni de știință și cultură din capitala cehoslovacă, membri ai corpului diplomatic din țări socialiste acreditați la Praga, ziarști.

Cocteilul s-a desfășurat într-o atmosferă caldă, prietenească.